

પાટુર સુંદર

4

IV

29-1

મહા આ વર્ણી

રૂપ 3

૨૨૭૬૫

પાટુ - પુરોહિત મગીયાવ બે ઇશ કર વ્યાપ

પાટુ - મુરબ

મહા આવા

ચુંટી કાઢેલા પુસ્તકો

—[વાર્તા—નોવેલ]—

ખીંગબલ અને ખાદરાબાબા ૧ થી ૧૮ માટીયુક	૧-૦-૦
પમીની ચરીત્ર (સ્ત્રીઓની કપટ લીલા)	૧-૦-૦
સ્ત્રી ચરીત્રની વાર્તા (સ્ત્રી ચરીત્રથી ભરપુર)	૦-૮-૦
માન મુનાકરી (ચમત્કારી નાટ્યપ્રત)	૦-૧-૦
ફરીપુત્ર માલામનજીની પ્રખ્યાત વાર્તા	૧-૦-૦
મહાપદ્મીનીની વાર્તા	૦-૮-૦
કામકળા અને કામ રૂપની વાર્તા જેઠી	૧-૦-૦
મરુતવેદ (મહાભારતમાય)	૦-૧-૦
સુકેળા રાણુ (૦-૧-૦-૦
અભિમન્યુના ચઢાવો (૦-૧-૦-૦
અગ શાહીબી (૦-૧-૦-૦
તન્નીબ માલતા નાવેલ	૦-૧-૦-૦
માનિની ઉક મરીયમ અયવા હાકુની નીકરી	૦-૧-૦-૦
નાટ્ય ગજલ મત્રા (ગજલ કુવાયી)	૦-૮-૦
મગીત કળાવડ (ગાયન)	૦-૮-૦
મનાર જાવરમાળા (ભાવપૂર્ણ કાવ્ય)	૦-૧-૦

૦૧ નવલ પન્થ- ગીગર મીત ૧ નવ સાલમા ચાવી મળા
પન્થનાની કીમત ૦૧૦૦ ગટ ૧૧ પી મથ અના નવ માલમા
કીના ૧૦ નવલ ૧૧૦૦ ગટ ૧૧ પી મથ અના નવ માલમા

શા ચુનીલાલ મગનલાલ બુકસેલર

ગણીતખાવ-૧૦૦

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૧૭૪૫ વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ ૫૭૨ યુદ્ધ, ૭૧૨૫૫૫.

વિષય ૬ - ૧૨૫

આજ સુધી કદી નહીં બહાર પડેલી.
બહોળા સુધારા સાથે.

ચતુર સુંદર ગરબાવળી.

છપાવી પ્રસિદ્ધ કર્તા,
બુકસેલર મણીલાલ ભાઈશંકર વ્યાસ,
૬૦ બેગમપુરા આમલીશેરી-સુરત.

—❦—
આવૃત્તી ૧ લી (કોપીરાઈટ) સવત ૧૯૮૦
કિંમત દશ આના.

અતુર સુંદર ગરબાવળી.

મીરાંબાઈનો ગરબો. —:રાગ-ગરબી:—

પ્રભુ પાવવ પકડી રહી છુ પુરણ પ્રેમવીરે,
 માગ છેડ છપીલા અતરના આધાર,
 ઉભી અરજ કરે છે મીરાં સકડીરે—(ટેક)
 તમે દાસી તણા હુ ખ—હરી દુર કરોરે,
 શીશ નામી માગ પ્રભુને પ્રણામ—ઉ ॥ અઃજઃ
 સાખી { સાસરીઆમા સુખ નહીં મહીયરીએ નહિ મન,
 સુખ હુ ખની મારી વાટડી, કોઈ ન ધરતુ કન
 નથી રહેવુ મારે રણાણના રાજમારે,
 રાણે રાશે ભરીયો કપટી કુડો કથ—ઉભી અરજઃ
 સાખી { આ વખત હરી આવને, વિકુલ ધાને વહાર,
 ગોવિંદ સાથે ગોઠડી, અમળાના અવાર
 વેરી વસમો નાણી વેગે વેહેલા આવનેરે,
 નહીં તો જરૂર મારા જીવનુ જોખમ થાય—ઉભી અરજઃ
 સાખી { ઉડે કુવે ઉતરીયા, તરત દુટ્ટીયુ વગત,
 તારણ વાળો તારસે, શામળીએ સમરથ

એવા વીવેકી વીહુલને જાણુ વારણેરે,
 કે જેથી ટળે હરીજનોના અતરના ઉચાટ—ઉભી અરજ૦
 સાખી { વિશ્વાસે વળગી રહી, ત્રીકમ રાખે ટેક,
 અજગી નહી તમ આગળે, મન ધરી વિવડ
 ભક્ત સારૂ આવે, ભાવે ભુદર ભેટવારે,
 સત્ય રાખો હરી સાચા દુઃસુદર શ્યામ—ઉભી અરજ૦
 સાખી { નિતીધમ નવ ચુકવો, જ્યા મુધી ઘટમા પ્રાણ,
 સહેજે સીધુ ઉતરે, હરી ઉગારે હાણ
 નિત્ય નામ લેતા પાપી પાવન યાયછેરે,
 પ્રભુ રાખો મુને પ્રેમ ધરીને પાસ—ઉભી અરજ૦
 સાખી { રૂપાળા રણછોડજી, નમી નમી લાગુ પાય,
 દુષ્ટ કથને દુર કરો, જેથી શીતળ થાય
 તમ દર્શન દીઠેથી દુઃખ જાયછેરે,
 આવો ભેટવા ભાવ ધરીને ભગવાન—ઉભી અરજ૦
 સાખી { ભક્તી ભેદના વેદને, શુ જાણે ગમાવ,
 ઊટમદાસની વીનતી, ગાળે નરને નાર
 હરી ભજે તેની આશા પુરણુ થાયછેરે,
 અતે જાય જેમી વૈકુઠે વિમાન—ઉભી અરજ૦
મીરાંબાઈને ગગળો. (બીજો)—:રાગ-ગરબી:—
 કોઈ મીરાને મનાવી બહેલા આવજોરે,
 તેને આપુ વેડ વીંટી ને ભડાર,
 જાવો તેડવા ને વાર લાગે નહીરે
 સાખી { રાણો ગગળ મોકલે, દેજો મીરાને હાથ,
 કય રૂદન કરે ઘણુ, છોડી આલ્યા સાથ.

મારે અન્ન તો લીધાની છે આખડીરે,
 નહીં તો જરૂર મારા જીવનું જોખમ થાય—કોઈ મીરાને
 સાખી { શુ કર આ સાહાખી, મુજને છે ધીક્કાર,
 { વગર વાકે કહાડીઆ, સમજે નહીં કંઈ સાર
 મારા મનની વાતો મનમા રહીરે,
 ગયા પછી હવે હાથ ધરે શુ થાય—કોઈ મીરાને
 સાખી { સતી મનાવી લાવજે, સદાય પામુ મુખ,
 { ક્યારે આવે એ સતી, જોવુ મારે મુખ.
 મારો અમુલ્ય મનખો એજે ગયોરે,
 આવે લાવ્યો ખેપીઓ ખખર; તેણી વાર—કોઈ મીરાને
 સાખી { માને શોક ધરો હવે, થનાર વસ્તુ થાય,
 { તેજમા તેજ મમાઈ ગયા, શામળીયાની સહાય
 એવો ભકતી કેરો અતિ પ્રતાપ છેરે,
 સોની છોટો લાગે નમી નમીને પાય--કોઈ મીરાને

નળરાજનો ગરબો. —:રાગ-ખરાનપુરી:—

રે નળરાજનુ આખ્યાન, તમે ધરી દ્યોને ધ્યાન,
 હમયતી સ્વયંવર કહુ તમને
 કે નૈષદ દેશનો રાય, તે તો મૃગયા રમવા બંધ
 ત્યાથી લાવ્યો જનાવર એક, હસને
 હસ કરવા લાગ્યો વાત, રાજા નળની સગાથ,
 મુને મુકી દો મહારાજ, મારી નારી રૂવે, શુ કહુ તમને
 સો, પુત્રની તો છે માત, તેને મળી આવુ આજ,
 આખ્યુ વચન, છોડી દીધો હસને

હસ ઉડ્યો ઉડ્યો જાય, એની નારીની પાસ,
ત્રણ દીવસમા આવ્યો રાજા કને

સાખી { રાજા હસ વેર આવ્યા, તેને હુયે હરખ ન માય,
હસ વાહન ગ્રહા તણુ, તેને ખોટા કેમ કહેવાય

તે વચન આપુ મુજને, રજા કહે છે હસને,
તુ કન્યા લાવની શોધીને-હસ ઉડ્યો ઉડ્યો જાય,

શોધી સ્વર્ગને પાતળાવાથી ઉડ્યો કુટનપુર નગરીમા
કુદનપુરનો છે રાય, રાજા ભીમક કહેવાય,

તેની પુત્રી કુવારી એક દમયતી
તે તો કુવારી કહેવાય, પુખે રહે છે વાડી માહે,

હંમ જઈએ ત્યાય, એક ઝાડ ઉપર, કરે નળના વખાણુ,
થયુ કન્યાને જાણુ, જુવો કોણુ ખોલે નવ વાડીમા

સાખી { દમયતીએ દાગીને કહ્યુ, જુઓ કોણુ ખોલે વાડી નાહ,
એવા નવ એ કોણુ છે, વળી કેમ કરી ઓળખાય.

દાગી ફગતી ફગતી આવી, હસ એકો નીચી ડાળી,
વહાવો હાથે કરીને પડડાઈ ગયો

નાનીએ આપ્યો રૂદીઆ સાથ, પછી પુછી નળની વાત,
એવા નળ કુવારા કેમ રહ્યા

હસ કહેવા લાગ્યો વાત, રાણી દમયતી નાય,
કે તેના તેજ થકી રવી જ ખવાઈ ગયા

નારીનુ વચન લઈ જ્યા, હસ ઉડ્યો છે ત્યા,
પાછો ફરીને નેપથ દેશ ગયો

સાખી { રાજા ભીમકની પુત્રી, તેની કદળી સરખી કાયડ,
ત્રણ ભુવન ફરી વળ્યો, (પણ) એવી કન્યા મળે ના કયાય.

તેના તેજ તણા નહિ પાર, તમે શુ કરો વિચાર,
જઈ પરણા કન્યા દમયતી .

નારદમુની કહેવાય, તે તો દેવ સભામા જાય,
(તેણે) જઈ કહ્યા સમાચાર ઇંદ્રને

વાયુ વરુણ અગ્નિ આવ્યા, જોડે ચમરાજને લાવ્યા,
ઘણા ચરિત્ર કીધા-રાય છગવાને

સાખી { પાચે મહાપમા ગયા, ધરી નળનુ રૂપ,
આવી વરમાળા આપવા, તે બની ગઈ તદરૂપ

પુત્રી પુછે પીતાને વાત, માળા કોને આરોપુ,
અહીં આવ્યા છે પાચે આ નળ બનીને

નારી કરતી કરતી આવી, વરમાળા આરોપી નળરાજને,
એક એકને દીધા શ્રાપ, રીંછ રોઝ વાગ વાદરબન્યા,

તેતો દેવ મલામા ગયા, એ તો ઓશીયાળા થયા,
ઘરનો નારીઓ મહેણા દે છે, એમ કહે છે ખુશાલદાસ,

સાખાશ જગજીવન એ પત્રી કળજીવ વ્યાપ્યો નળરાજને

શ્રી બજરગી હનુમાનજીનો ગરબો.

અજનીનો જાયો હનુમાનરે સમરૂ, બજરગી,

એને ચઢેછે તેલ સીંદુરરે સમરૂ બજરગી,

મારા રામ તણા રખવાળરે સમરૂ બજરગી,

સાખી | શનીવારે કરૂ તમારી સ્વાપના, ને લોમે કરૂ લોવન,
કપુરે ઉતારૂ તમારી આરતી, એવા સકળ સ્વરૂપ હનુમાનરે-સ

માતાજીના વચન સાલળીને, બાપના પાળવા બોલ,

અયોધ્યાનું રાજ મુકી રામ લક્ષ્મણે, ભોગવીયા વનવાસરે-સ૦

રામે રથ જોડીઆ, સીતાને લીધા સાય,
વનના વનકલ પહેરીઆરે, સાથે ચાલ્યા છે લક્ષ્મણ વીરરે-સ૦
વનમા જઈ મઢી કરીને, ત્યા પુરો છે વાસ,
લક્ષ્મણ સરીખા બધવા નહી મળેરે, તમને ફળનુ લાવી
આપનાર કોણરે-સ૦

રામ જોડે તલાવડીને, લક્ષ્મણ આપે પાળ,
સોના કંદે ઘડુલેરે મીતા, ડમરોને મરવો પાયરે-સ૦
મીતાની વાડીના દરે તે મુગરો ચરગી જાય,
કાલે મરાવુ પેલા મુગરો, ન ગ કાગાને વનકલ પાવ -સ૦
મુગ મરાવી કારમાને, તેની પાડવુ ઢાલ,
તેનો સીવડાવુ કચવોરે, હુ તો હીડુ ચમકતી ચાલરે-સ૦
મરીચી મુગ થઈ આવીઓને, રાણીને લાગી રડ,
હો મારા રામજીરે, ડચ કાગલડી મીવડાવોરે-સ૦
સુતર ભરેલો ડચવોરે, ચામજાની ગી રુ
આપણા મ્વારથને ડાગપુરે, પેલા પશુના શીદ લેવા પ્રાપુરે-સ૦
સીતા કહે નહી પીયરીઓને, નહી માને મોમાળ,
નહી મારે ડચ કહ્યાગરાને મારા મનની કોણપુરે આશરે-સ૦
લાવામાથી બાણ કાઢી અને, રામજીએ લીધા હાથ,
મુગ મારવા રામ સચર્યારે, મુકી મીતાને લક્ષ્મણ સાથરે-સ૦
પહેલુ બાણ રામે સાધીયુને, વાગ્યુ મુગ ગરીર,
મુગ મરતા પોકારીઓરે, ધાબે ધાબે લક્ષ્મણ વીરરે-સ૦
સીતા કહે તમે સાભજોને, બેલાવે તમવીર,
લક્ષ્મણ કહે જોટી વાત છે, કઈ કપટ જેવી વાતરે-સ૦

કપટ છે તમ દીલડા વિશે હું સમજી આ વાર,
 ભીડ પડી બધવને વન વિશેરે, તમે જોડા કરો વિચારરે-સ૦
 કુદ્રૂઢી મુજપર તમ તણી એ, તેમા નહી સદેહ,
 જાણ્યા તમને લક્ષમણ દીયરાંરે, જાણ્યા પાપ તમારા આજરે-સ૦
 સીતાના વચન વાળ્યા રૂદે વિષે ને ચઢી લક્ષમણને રીસ,
 મઢીને ફરતી ચોકી મુકીનેરે, ચાલ્યા ત્યાથી તે દીસરે-મ૦
 ધુપ પડે ધની તપેરે, જોગી ઉભો બાહાર,
 સત્ય પાળવો કાં જોરે, તાકા આપો હો રાકેરી નારરે-સ૦
 આપની હોય તે આપો ને ન ર મુખે કહો નાય,
 વાર થાય મો ગણી મારો મગ કેદારનાય જાયરે-મ૦
 ઉચી મેડી આકાશમાને નીચા નરેવર ઘાટ,
 સીતાને રાવણ હરી ગયોરે, પછી મઢીમા ઉઠે કાગરે-સ૦
 રાવણને જોડી નીના સતી, કરતા ઘણો વિલાપ,
 ન કહેવાના વચન લઈ નહી કહાડે, લીધું પાપ માથે અમાપરે-સ૦
 સત્ય વચની સતી બંધના ને, સત્યનો ચાલનહાર,
 આગળ ખુધી મારી પોહચી નહીને, ઘણા કર્યા તીરસ્કારરે-મ૦
 નીચ ખુધી સ્ત્રી જાતનીરે, નહી મનમા કાંઈ વીચાર,
 પોતાના સ્વાસ્થ્યને કારણેરે કરે પુરૂષને ખુવારરે-સ૦
 મૃગ મારી રામ આવીઆને આડો ઉતર્યો સાપ,
 એ મારા બધવારે આજે વિપ્રીત દીસે કાજરે-સ૦
 ધનુષ મેલ્યા હુકડાને, બાણજ મેલ્યા બહાર,
 એ મારા સગુણ બધવારે, ગઈ સકુળની-નીજ નારરે-સ૦
 મે જાણ્યું લક્ષમણ સુલક્ષણને સારા કરશે કામ,

ના માર્યો વનમા મૃગલોરે, નવ રાખી સકુળની નારરે-સ૦
 કુવા ઢાકણ ઢાકણને, ખેતર ઢાકણ વાડ,
 ખાપતુ ઢાકણ ખેટડોને, ઘરતુ તે ઢાકણ નારરે-સ૦
 રામ રૂવેને લક્ષમણ રીઝવેરે, ના રોમે મારા વીગ,
 ખીજી પરણવશુ સુઠરીરે તેતુ નામ ધરવીશુ મીતા નારરે-ન૦
 જળ જળ ડમળ ના નીપજે, વન વન ચઢન ન હોય,
 ચતી મીતા એક છેરે, એવી ઘેર ઘેર મીતા ના હોયરે-સ૦
 રામ રૂવે, લક્ષમણ રૂવે, રૂવે વનના પળી જન
 ના રૂવે હનુમાન એકલા, એને મીતા લાવ્યાની ઘણી હામરે-સ૦
 રામે ખીડા આપીઆને, હનુમાને લીધા તે હય,
 આજ્ઞા હોય તો ઉડીયેરે તેડી લઈ આવુ મીતા માતરે-સ૦
 ત્યાથી હનુમાન ઉડીયાને, પડયા લકાની માય
 જોયા ચોચાશી ચડિટાને જોયા ખાવન ખમરરે-સ૦
 જોઈ રાવણની રાણાએને જોયા રાવણના મહેલ,
 જોઈ રાવણની મેડીયોરે, પડી પેઠા તે વાડી માયરે-સ૦
 વાડીમા જઈ વનફળ લાવતાને, તેનો કરતા અહાર,
 લીલી વાડી સુકી કરીરે, પછી દીઠા છે મીતા માતરે-સ૦
 કયાથી તમે અહીં આવીયાને, શુ તમારૂ નામ,
 કોણે તમને મોકલ્યારે, અહીં શુ છે તમારે કામરે-સ૦
 તમે અમને મોકલ્યાને, હનુમાન મારૂ નામ,
 પચવટીથી અમે આવીયારે, મારે શોધ લેવાનું કામરે-સ૦
 આગળ દરીયો જળ ભર્યોને ત્યા રાક્ષસનો ભય,
 શી રીતે તમે આવીયારે, શાથી પહોચી તમારી હામરે-સ૦

સાત સમુદ્ર સુકા કરૂને રાક્ષસને મારૂ ઠેર,
 આજ્ઞા હોય તો ઉડીયેરે લઈ જાવુ માતાજી ઘેરે-સ૦
 વાડી સઘળી ઉજડ કરીને લગાડી લકામા લહાય,
 અક્ષયાદી કુવર મારીયારે, વરતાવ્યો લકામા કેરે-સ૦
 ત્યાથી હનુમાન ઉડીઆને આવ્યા રામજી પાસ,
 રામને સમાચાર આપીયારે કુશળ છે સીતા માતરે-સ૦
 ત્યાથી રામ ચાલીયાને આવ્યા લકાની માય,
 પથ્થર કેરી પાળ બાધીને સૈન ઉતાર્યું પેલે પારે-સ૦
 લકાગઢ રામ પહોચીયાને રાવણને થઈ છે જાણુ,
 ઈદ્રજીત યુધ્ધે ચઢ્યોરે ત્યારે લક્ષ્મણને મુરછા થાયરે-સ૦
 કડવી હોજો લીબડીને શીતળ હોજો છાય
 બધવ હોય બોલકણારે, પણ અતે પોતાની ખાયરે-મ૦
 સુખમા સભારે સુઠરીને દુખમા સભારે રામ,
 વનમા સભારે બધવોરે મારી ભાગી જમણા હાથની ખાયરે-સ૦
 નવ મહીના ઉઠરમા રાખીયાને નવ જાણી માની વાત,
 બાળપણમા જેની મા મરેરે, તેને ચો દીગાના વાયરા વાયરે-સ૦

દુખના બેલી બધવાને માડી જાયા વીર,
 તેની તોલે કોઈ ન હોયરે, એ તો સુખ દુખમા સાથરે-સ૦
 લક્ષ્મણ જાગ્યાને હોજીરે બધવ બોલને એકવાર
 માત વીના સુની બેટડીને, ભાઈ વીના સુની બેનરે,
 આવ્યાતા આપણુ ત્રણ જણાને, હવે કેમ જઈશ હુ એકાએકરે,
 માત તે મારી પુછશે ત્યારે હુ શો ઉત્તર દઈસરે,
 ચઉદ વરસ વન વિષે રહ્યા નવ જાણી સુખની વાત,

અતે મને દગો કરીને તમે આલ્યા ગયા ભુજ ખાત
 પ્રદ્યુમ્ન વ્રત તમે પાળીયુને તજી નિદ્રાને આહારે,
 રાત દીવસ ચોકી કરો અમ તણી રહી ઘર બહાર
 પુત્ર વિના પરિવાર સુનો સ્ત્રી વિના ઘરમારે,
 બધુ વિના બેલ નહી કોઈની મિત્ર વીના શો વીચાર
 ભરત શત્રુધ મને પુછશે કયા ગયો લક્ષ્મણ ભાઈરે,
 આવી વાત તમારી સાલળીને રાશે સુમીત્રા માઈરે
 ઉઠો બધવ વાર થાય છે, મારવો રાવણ ગયરે,
 પછી જઈએ અવધપુર વીશે, સાથે લઈ મીતાય
 રામના વીલાપ બેઠને રૂવે સેના તમામ,

ધનવતરી વઈદે ઉપાઈ શોધીયોને, કીધી આજ્ઞા હનુમાન-સ૦
 હનુમત મન હીમત ધરીને દ્રાણાચળ લેવા બંધ,
 પલક એકમા પાછા આવીયારે, વળી લક્ષ્મણની મુર્છાયરે-સ૦
 કુલકર્ણ ઈંદ્રજીતને માર્યા, બહુ બળીઆ કુમાર,
 જમાઈ મગયા સપ્તળા રાવણનારે પછી ગય ડરે વિચારે-સ૦
 અહીમહી મીત્ર પોતા તણાને તેડાવ્યા રાવણે સાર,
 રામ લક્ષ્મણને ચોરી ગાયરે મહીકાવતી નીરધારે-સ૦
 પ્રભાતે શોધ કીધી સેનામાને, નવ દીડા લલમણુ રામ,
 સેન્યા રાવા લાગી બધી રામનીરે, રાવા લાગ્યા આટ પ્રધાનરે-સ૦
 હનુમાને પગલા કહાડીયાને, આવ્યા સમુદર તીર,
 મકર'વજને ત્યા બાધીઓરે એ તે ગયા છે પેલી પારરે-સ૦
 દેવી દેરામા પેસીને ત્યા દેવી બન્યા તતખેવ,
 રામ લક્ષ્મણુ ત્યા આવીયારે એમણે કીધી છે હનુમત સેવરે-સ૦

મહીરાવણુનુ મોત સાધીને તેને પણ માર્યો ઠાર,
 તેની રાણીને વરદાન આપીયારે પાંડી આવ્યા તે લકામોઝાર-સ૦
 લકમા સુદ્ધ કરીને છેદા રાવણના શીશ,
 અમુરનો અત આણીયોરે પછી હરખ પામ્યા જુગદીશરે-સ૦
 રાણી કીધી મદોદરીને, આખુ વિભિષણુને રાજ,
 સીતા લઈ રામ સચર્યાને, આવ્યા અયોધ્યા મોઝારે-સ૦
 માતાએ મોતીડે વધાવીયાને હુછડે હરખ ન માય,
 મોતી કેરા ચોક પુરીઆરે, લીલા નૌતમ ત્યા તો થાયરે-સ૦
 છોડાવી અધરમ નગર તણુને, ટાળ્યા પ્રજના દુખ,
 લાડ પાળ્યા માતા તણુરે, લવલેશ રાખ્યા નવ દુખરે-સ૦
 રૂઢો ગરબો બજરગી તણુને, વાચો નિત્ય નરનાર,
 હનુમત કેરા પ્રતાપથીરે, છોટો કહે ઉતરો લવપારે-સ૦

—:પદર તિથિનો ગરબો:—

સખી પડવે તે પથે ચાલ્યારે, મહાવનના તે મારગ આવ્યારે,
 સાથે સીતા ને લક્ષ્મણ બાળા, રઘુપતિ રામ રૂદેમા રહેજેરે
 સખી ખીજે મઢીમા ખીરાજેરે એવા નદીઓ તાણા નીર ગાજેરે,
 રામ મેલી ગયા રૂડુ રાજે, રઘુપતિ રામ રૂદેમા રહેજેરે
 સખી ત્રીજે તે વન કેરી ઝાડીરે, દશ ફળ મગાવે છે દહાડીરે,
 સારી શોભે સીતાજીની વાડી, રઘુપતિ રામ રૂદેમા રહેજેરે
 સખી ચોથે કેવડીયો મહેકેરે, કાલ્યો પુલ્યો ને મોગરો લેહેકેરે,
 એવી લીલી લતાઓ લેહેકેરે, રઘુપતિ રામ રૂદેમા રહેજેરે
 સખી પાંચમે પોપટ પાળ્યોરે, પાખ લીલી ને કાઠલો કાળોરે,
 સુખે રામ લણુતો લાળ્યો, રઘુપતિ રામ રૂદેમા રહેજેરે.

સખી છઠે છેતરવાને આવ્યોરે, કુડો કપટી રાવણુ માથે લાવ્યોરે,
 બે મુખનો મરગ બનાવ્યો રઘુપતી રામ રૂદેમા રહેજોરે
 સખી સાતમે શ્રીહરી સમયારે, વાડી લેણી ઉરાડયા છે ભમરારે,
 કુખ સાહિને તાણ્યા છે ડમરા, રઘુપતિ રામ રૂદેમા રહેજોરે
 સખી આઠમે એને નીહાવ્યોરે, ધનુષ ધારીને મૃગલો માર્યોરે,
 મૃગ મરતી વાપતે પોકાર્યો, રઘુપતિ રામ રૂદેમા રહેજોરે
 સખી નોમે તે નાખ્યો તીજે, જઈ વગ્યો છે મૃગને સારીરે,
 વારે ધાળે લલમણુ વીર રઘુપતિ રામ રૂદેમા રહેજોરે
 સખી દશમે કહે દલમણુનેઝે બેલી વીરો બોલાવે છે તમનેરે
 આડી આણુ વીંચી છે અમને, રઘુપતિ રામ રૂદેમા રહેજોરે
 સખા એકદશી અપવાશીરે, લપટ લેવાનો લાગ તપાસીરે,
 રાવણુ મીતાને લઈ ગયો નાશી, રઘુપતિ રામ રૂદેમા રહેજોરે.
 સખી બારશે હનુમાન બળીયારે, થેકી સમુદ્ર પાર નિકળીયારે,
 જઈ જોગમાયાને મળીયા, રઘુપતી રામ રૂદેમા રહેજોરે
 સખી તેરશે ત્રણાળુ ગાજેરે, હાક હનુમાન ડેરી વાજેરે,
 લાઘ લકા તે ગઢમા લાગે, રઘુપતી રામ રૂદેમા રહેજોરે
 સખી ચઉદશે ચિત વિચારીરે, કોજ વાદરાની રચી મારીરે,
 રામે રાવણુ નાખ્યો મારી, રઘુપતિ રામ રૂદેમા રહેજોરે
 સખી પુનમે પ્રભુજી આવ્યારે, થાળ ભરી મોતીડે વધાવ્યારે,
 માતા કલિશબ્દાને મન લાવ્યા, રઘુપતિ રામ રૂદેમા રહેજોરે
 સખી પદર તીચી પુરીરે, એમા એક નથી અનુરીરે,
 આત્માગમની વાણી મધુરી, રઘુપતી રામ રૂદેમા રહેજોરે

—:સીતાની કાંચળીનો ગરબો:—

કેકે કોધમા બોલીયા હો બહુચરી રામ લક્ષ્મણ વન જાય,
 પહેલુ વન રાને મેલીયુ હો બહુચરી સીતાએ રોપ્યા છે વૃક્ષ
 અમરોને ડમરો રોપીઓ હો બહુચરી રોપ્યા છે દાડમ દ્રાક્ષ,
 રાજ રાવણને મરઘલો હો બહુચરી, વનફળ ચરી ચરી જાય.
 ચરતા સીતાએ ભાગીઓ હો બહુચરી, ડાચલડી સીવડાય,
 સાવ સોનાનો કચવો હો બહુચરી ચામડામા શો માર
 નહી કાકાના કટખમા હો બહુચરી, નહી મામાને મોસાળ,
 નહી મધ્યરમા બાધવો હો બહુચરી, કેને ચડાવુ પાડ
 સીતા મહીયરના પાતળા હો બહુચરી, કેણુ લડામે લાડ,
 સીતાના બોલ માલજ્યા હો બહુચરી, ધનુષ્ય લીધુ હાથ
 પહેલુ તે બાણ ગમે ફેકયુ હો બહુચરી જઘ પડયુ ફરીયા સાધ,
 બીજે તે બાણે મૃગ મારીઓ હો બહુચરી, ધાળે હો લક્ષ્મણ વીર
 સીતા કહે જાઓ દીગેર હો બહુચરી, હણ્યા તમારા વીર,
 ઘેલી સીતા વેલુ ન બોલીએ હો બહુચરી, રામ હણ્ય કેમ જાય
 આણુ આપી શ્રીરામની હો બહુચરી, લલમણ વાસે ધાય,
 રાવણ આવ્યો જોગી વેશથી હો બહુચરી ભીક્ષા દો સીતામાય
 આણો આપી છે શ્રીરામની હો બહુચરી, ભીક્ષા આધી નવ જાય,
 એક પગ મુકો આણુમા હો બહુચરી, બીજે તે આણુ બહાર
 બાધે મુકીને રાવણ ચાલીઓ હો બહુચરી, હરી છે સીતાનાર,
 મૃગ મારીને રામ લાવ્યા હો બહુચરી, નાખ્યો મઠીની બહાર
 સુના મઠીર દીસે માળીઆ હો બહુચરી, કયા ગઈ સીતાનાર,
 રામ રૂવે લલમણ રીઝવે હો બહુચરી, ઘેલા ના રોશો રામ.

સીતા સરખી પરણાવશુ હો બહુચરી, સીતા ધરાવશુ નામ
 જળજળ કમળ ન નીપજે હો બહુચરી, વનવન અવર ન હોય,
 ઘેરઘેર સીતા ન નીપજે હો બહુચરી, બધવ વિચારી જોય
 રામે તે પાનખીડા ફેરવ્યા હો બહુચરી, કોઈ છે બળીઓજોધ,
 ખીડુ છતે હનુવે જતી હો બહુચરી, લાવુ સીતાની શોધ
 કામ ઠેકી ઉપડ્યો હો બહુચરી, ગયો લડા મોઝાર,
 જોયા ચોરાખી ચોટડા હો બહુચરી, જઈ જોઈ તો બાવન બજાર.
 જોયા મદીર જોયા માળીયા હો બહુચરી, જોયુ રાવણુનુ રાજ
 કર્ન મીતા દીકા નહી હો બહુચરી, ગયો પાણીયારીને ઘાટ.
 બાઈ પાણીયારી તને વીનવુ હો બહુચરી, કયા છે સીતામાય,
 અશોકવાડીને ઝાડવે હો બહુચરી, ત્યાં જો તુજથી જવાય
 ત્યાં વકી હનુમત થેકીઓ હો બહુચરી, આશોપાલવને ડાળ,
 પડતી મહેલી પવીત્ર હો બહુચરી, મુદ્રીકાજ્યા તે સીતા નાર
 મુદ્રીકા મારા રામની હો બહુચરી, કયાથી લાવ્યો હનુમાન,
 કેણે તને જોવા મોકલ્યો હો બહુચરી, કેણે આલ્યા એધાણુ
 રામે મને જોવા મોકલ્યો હો બહુચરી, લક્ષમણે આલ્યા એધાણુ,
 ભાળ લેવા હુ આવ્યો હો બહુચરી, પચવટીથી પ્રમાણુ
 તરશો તે હમંત ભાઈ સાવજો હો બહુચરી, તહાડા તે નીર જઈપી,
 ભુજ્યો તે હમંત ભાઈ સાવજો હો બહુચરી, પડયાજ વનફળ ખા
 છજોટે ને ઝપાટે હો બહુચરી, બખેરે ને ખાય,
 માળી આવ્યો માથુ કુટતો હો બહુચરી, રાવણ પાસે જાય
 રાવણુ બળથી ખોલીઓ હો બહુચરી, મારો બળીને બાણુ,
 મારજો લોઢેને લાકડે હો બહુચરી, મારજો એરણુ ઘાણુ

કુલકરણે ભાયા ભીડીયા હો બહુચરી, માર્યું બળીને બાણ,
 ઈંદ્રજીતે ભાયા ભીડીયા હો બહુચરી, કે હુ વાળુ એનો ધાણ-
 નહી મરૂ લોઢેને લાકડે હો બહુચરી, નહી મરૂં એરણુને ધાણ,
 સાચુ ખોલ ભાઈ સાવજે હો બહુચરી, શેને તજે તુ પ્રાણ
 બધી લકાના ગોદડા હો બહુચરી, શસ્ત્ર ઘાણીનું તેલ,
 મારે તે પુછડે બાધે જો હો બહુચરી, અગ્નિ તેમા મેલ-
 મોત વાદરાનું તે થકી હો બહુચરી, ચેતજે મનમા ઝટ,
 ત્યા થકી ઉપડયો થેકડે હો બહુચરી, જઈ ખેઠો લકા ગઢ-
 બાળ્યા ચોરાસી ચઉટા હો બહુચરી, બાળ્યા છે બાવનબજાર,
 રાખ્યા વિભિષણના એક ખોલડા હો બહુચરી, તે આસોપાલવડાળ
 લકા બળે અતુલની હો બહુચરી, હનુમાન ને હશવુ થાય,
 જુના તે ગઢને ગાદરે ગાદરે હો બહુચરી, નાગર નરશઘ્યો ગાય

—:શ્રી મહાકાળી માતાનો ગરબો:—

મા તુ પાવાની પટરાણી કે, કાળિ કાળકારે લોલ,
 મા તારે દુગરડે ચડવું તે, અતિ ઘણુ દોહડુરે લોલ-
 મા તારી પ્રદક્ષણ કરવી કે, વરણુન શુ કરૂંરે લોલ,
 વિશ્વાશે તપ કરવા ખેઠા કે, કેવળ મુની થયારે લોલ
 આવુ રૂડુ ચઉટુ ચાપાનેર કે, ચઉટે ચઉઢ મળ્યારે લોલ,
 ત્યા કાઈ ગાતાતે ગરબા કે, માજી આવીયારે લોલ
 રાયે છેડલો સાદ્યો હાથ કે, માજી પ્રસન્ન થયારે લોલ,
 માગ્ય માગ્ય ઘોડાની ઘોડાર કે, હાથી ઝુલતારે લોલ
 માગ્ય માગ્ય કુટુબ કુશળક્ષેમ કે, જનજન અતિ ઘણીરે લોલ,
 માગ્ય માગ્ય ગુજરાત સરખી ગાદી કે, ભદર ખેસણારે લોલ-

માગ્ય માગ્ય નવેખડના રાજ્ય કે, ચાહો સુર્ય તપેરે લોલ,
 માગુ માગુ એટલુ વરદાન કે, મારે મોહોલે પધારીએરે લોલ
 ફટ ફટ પાવાના રાજન કે, એ શુ માગીયુરે લોલ,
 આજવી છઠેને છ માસે કે, મુળ તારું જગેરે લોલ
 એમ કહી માતા થયા અલોપ કે, પાવા હાથ ધમી રંદ્યારે લોલ,
 મુગલે ચઢાવી છે ફોજ કે, પાવાગઢ ચરીયોરે લોલ
 દરવાજે ઉભા દરવાન કે, કેઈને પુછીયુરે લોલ,
 રાજાશ્રમે ખોદાવીયુ તળાવ કે, પાણી નવ નિસર્ચુરે લોલ
 મુગલે ખોદાવીયુ તળાવ કે, જળ હુરે ભર્યુંરે લોલ,
 માછનો આવો છે મહિમાય કે, જનિ નવ કહી શકેરે લોલ

શ્રી વલ્લભકૃત.—:ખહુચરગણ મ તાનાં ગરબો:—

ખરદાળી ખહુચર માત જોવાન જઈએ —ટેક
 જોવા જઈએ સુખીઆ વઈએ, આગમુડા રહીએરે,
 આપ આપણા મનની વિનતી, જઈ ખહુચરને કહીએ—જોવા
 આરાસુરમા અબા બીરાજે, પાવાગઢ મહાકાળારે,
 દક્ષિણમા તુગજા ભવાની, ચુવાળ ખહુચર ખાળી—જોવા
 માને પારે હવન થાય ને ચીર ચુદડી હોમાયરે,
 પ્રાદ્યુ ખેડા વેદ ભણે છે, માનુની મગળ ગાયરે—જોવા
 માને પારે જે કોઈ આવે, તેની પુરે આશરે,
 કરજોડી જન વલ્લભ કહે મા, હુ છુ તારો દાસ—જોવા
મલાવરાવનો રાસડો. —:રાગ ગરબો:—

પીતળ લોટા જળે ભર્યાંરે, દાતણ કરતા જાઓરે મલાવરાવ,
 શેહેરનો સુખો ક્યારે આવશેરે... . ટેક૦

દાતણુ કરશુ વાડીએરે, ફરતી ફીરગીની ફેજરે મલાવરાવ-શે૦
 ચીની તે ગયાલા તેલે ભર્યારે, મર્દન કરતા જાઓરે મલાવરાવ-શે૦
 મર્દન કરશુ વાડીએરે ફરતી ફીરગીની ફેજરે મલાવરાવ-શે૦
 તાખા તે કુડીઓ જળે ભરીરે, નાવણુ કરતા જાવરે મલાવરાવ-શે૦
 નહાવણુ કરશુ વાડીએરે ફરતી ફીરગીની ફેજરે મલાવરાવ-શે૦
 રાધી રશોધયો એમ રહીરે, ભોજન કરતા જાવરે મલાવરાવ-શે૦
 ભોજન કરશુ વાડીએરે, ફરતી ફીરગીની ફેજરે મલાવરાવ-શે૦
 પાન ખોપારીને એલચીરે, મુખવાસ કરતા જાવરે મલાવરાવ-શે૦
 મુખવાસ કરશુ વાડીએરે, ફરતી ફીરગીની ફેજરે મલાવરાવ-શે૦
 સોના તે કેરા મોગટારે, રમત રમતા જાઓરે મલાવરાવ-શે૦
 રમત રમશુ વાડીએરે, ફરતી ફીરગીની ફેજરે મલાવરાવ-શે૦
 ઢીંગાણુ સામો ઢોલીઓરે, પોઠણુ કરતા જાઓરે મલાવરાવ-શે૦
 પોઠાણુ કરશુ વાડીએરે, ફરતી ફીરગીની ફેજરે મલાવરાવ-શે૦
 કયાળી આવ્યા જાણારે માયેટોપી ને ભુરો વેશરે મલાવરાવ-શે૦
 રાણી રૂવે રગ મહેલમારે, દામીઓ રૂવે દરબારે મલાવરાવ-શે૦
 હાટે રૂવે હાટ વાણીઆરે, ચોરે રૂવે ચારણુ ભાટરે મલાવરાવ-શે૦
 શહેરગાડી મુખોનીસયોરે, લીધી નડીઆદનીવાટરે મલાવરાવ-શે૦

—પર દર તીથિનો ગરબો:—

પડવા, ની પણુ પ્રીત ગટમટ ભુલીરે,
 મારા હરી વિના એક વાત મર્વે મુનીરે
 ખીજે, ખાળે વેશ રહી છુ ખાળીરે,
 આ ધરમા કેમ રહેવાય વાળે તાળીરે
 ત્રીજે, ત્રીલોવનરાય મદીર પધારેરે,

હરી આવોને આપણે બેર હેત વધારેરે.
 ચોથે, ચચળ નાર ચતુર આલેરે,
 પેલો વડોદરાનો વધેદુ ખડા ટાળેરે
 પાચમ, ના પડદા હરી શુ રાખ્યારે,
 મારે પ્રેમરસ પીવા કાજ હરીરસ આખ્યારે
 છઠ્ઠે, છઠ્ઠીના લખીયા લેખ તે કેમ ટળશેરે,
 મારે પેલા ભવની પ્રીત આવી મળશેરે
 સાતમ ના સતાપ હરી શુ અમનેરે,
 આ શુ ટહીએ માહારાજ લાજ નહી તમનેરે
 આઠમે, ઓછવો થાય હરી હોય હેત્રીરે,
 મારે મોઢા ગોપીઓનો સાય ગમવા વેત્રીરે
 નોમે, નમેગ નાથ નગણા ન થઈએરે,
 આ ગોકુળીયુ ગામ મેત્રી મથુરા ન જઈએરે
 દશમે દીનગત દેહ મરી દોષેરે,
 ઘેર પાવલીઓ રીમાય તે વાણુ સાલેરે
 એકાદશી ના મત મારે ડરવારે,
 શ્રી જુમનાજીના ધ્યાન મારે ધરવારે
 દ્વાદશી, તે દુકાડે દુગ્ધન દેજેરે,
 માતા નામજીના ભગવાન સન્મુખ ગહેજેરે
 તેગ્ગ ના તે તત અમાર તુટ્યારે,
 આ દસ હરી કમ્તા હોઠ અમારા મુક્યારે
 ચઉદમે, તો ચતુર નર શુ વાડાયારે,
 ઘેર ગયા મળી નાર શુ રીસાયારે.

પુનમે, પદર તીથી થઈ પૂરી કહાવેરે,
મુને સેજડીએ સુતા નીંદ્રા ના આવેરે

શ્રીરાધિકાજીના મહિના. —રાગ ગરબી:—

કહો સખી કારતક, કેમ જાશે, કે વનમા મોરલી કોણ વાશે,
કે મડીનો કોણ દાણી થાશે—કે જુમના જાવા દો પાણી
કે માગશરે, મન માડ મળીયુ, કે વિષય ભાવ થકી ટળીયુ,
કે જેમ લુણ પાણીમા ભળીયુ, કે જુમના
કે પોપે, મોત પડ્યા અમને, વહ લા મારા શુ કહીએ નમને,
કે દીલાસા દીધા છે અમને, કે જુમના
કે માઘ, મકર તણે માટે, કે પુલડીયા વેરતી ખાટે,
કે વહાલાજી મારા મથુરાની વાટે, કે જુમના
કે ફાગણે, ફર પૂરે હોળી કે આછા ચરણાને ચોળી,
કે ચુદડી કેશરમા રોળી, કે જુમના
કે ચર્ધનરે, ચતુરા ચીત ધરતી, વહાલાજીના ગુણ ગાતી ફરતી,
કે તોયે મારે વહાલે કીધી નરતી, કે જુમના
કે વધશાખે, વાયા વાવલીયા, કે વેર પધારો નાવલીયા,
કે દુધડે ધોઉ તમારા પાવત્રીયા, કે જુમના
કે જેઠે, જુગજીવન આવ્યા, કે સઉ લોક વધામણી લાવ્યા,
વહાલાજી મારા કળુએ ના ઠાવ્યા, કે જુમના
અપાદે, અખળા થઈ જાખી, વહાલે મારે ભરજોખન રાખી,
વિચારો હવે વાત થશે વાકી, કે જુમના
શ્રાવણ, સરવડીઓ વરસે, કે નીર નદીએ ઘણા ઢળશે,
કે કોયલડી ટહુકલીઆ કરશે, કે જુમના.

ભાવરવો, ભલી પેરે ગાજે, સધયિર ાર વલોણુ વાજે;
 તે તો મારા દહીયામા દાજે, કે જીમના
 ન મો, ની રજની અજવાળી, કે શેવ વણુ કે સુવાળી,
 કે વહાલા વિના આ શી દીવાળી, કે જીમના
 કે રાધાના હાથે પોનાની ચુડી, રમતા દીને છે રૂડી,
 દુખરે સરવે ગયા છે ખુડી, કે જીમના.

શ્રી ગોપીઓના મહિના—:રાગ ગરબી:—

હારતડે, કૃષ્ણ ગયા મેલી, માગ ઘેર આવો વનમાળી,
 કુખન કેમરે ગને કાળી, આવો હરી રાસ રમો વહાલા,
 નાગશર, માગડે રમતા, ભેળા બેસી ભોજનીયા જમતા,
 હવે હરી કેમ નથી ગમતા આવો હરી
 પોપં, તો મોમ પડયા અમને, ત્રીકમજી શુ કહીએ તમને.
 દીલાસા રાજે દીધા અમને, આવો હરી
 માદે, મહા અપારી ગત્યો, પુલકાએ ખીછાવી ખાટ્યો,
 નહુએ લીધી મયુરાની વાટ્યો, આવો હરી
 રંગણે રૂં કંઠે હોળી, પહેરણુ ચરણાને ચોળી,
 પુહી નારી કેશરમા રોળી, આવો હરી
 હાને ચિત્ત ડરે ચાળા મનુવન મોરલીઓવાળા,
 રંગન દો ડાકોડ તીરવવાળા આવો હરી
 વળગાળે, વાટતડી જોતી, ઉભી રહી ધુશડે રોતી,
 નહુએ આમુડા લોતી, આવો હરી
 જેકે, જગજીવન આવે, વધામાળી સહુ લોકો લાવે,
 વહુવો મારો કરુએ નવ કહાવે, આવો હરી.

અપાઢે, અળખા રહી ઝાખી, વહાલો મારે ભરજોખન રાખી;
 વિચારો તે વાત થશે વાકી, આવો હરી
 શ્રાવણ, તો મરવડીઓ વરને, નરીએ નીર ઘણા ઢળશે,
 વહાલો મહારો શી રીતે ઉતરશે, આવો હરી
 ભાદરવો, ભઠ્ઠીપેરે ગાજે, વહાલા થઈ વિહવળ તમ કાજે,
 વહાલો મારો જરીએ ના લાજે, આવો હરી
 આનો, માને આવી દીવાળી, શેવો વાણુ કે મુવાળી,
 વહાલા વિના આ શી દીવાળી આવો હરિ.

દાણુલીલા.—:શ્રી રાધાકૃષ્ણનાં સ વાદ રૂપે:—

રાવા—પાલવડો મેલો મોહનજી મારગડે મને જાવા દો,
 આવતા આપીશ દાણુ તમારૂં, મહી મારૂં વેચાવા દો
 શ્રીકૃષ્ણ—વેચતા તને કેણુ આજે છે, સાભાજને સઘે પ્યારી,
 મહી ગોરસતુ દાણુજ દોની, વહેલી થાને વૃજનારી
 રાધા—નારીને તુ ના જોલાવીરા છાનો રહેને છોગાળા.
 કઠણુ ગજ છે કસરાયતુ ગઉ ચારી આ ગોવાળા
 શ્રીકૃષ્ણ—હુ ગોવાળીઓ તુ ગોવાલણુ, ફરી જમે તો આવજે,
 કસ સરિખા સો હીમાયતી, સાથે તેડી લાવજે,
 રાધા—તેડી લાવુ દો મુજને જાવા રોકી રહ્યા શીદ વ્રજનારી,
 રઘુનાથના સ્વામી સામળીઆ ઘેલા દીસો છે ગીરધારી.
 શ્રીકૃષ્ણ—ઘેલો છુ પણ દાણુ ન મુકુ દોકલડો એકે ઓછો,
 ગીરધારીએ ગોકુળ વાસ્તુ ઈદ્ર કરતા હુ મોટો.
 રાધા—મોટો છુ ત્યારે મથુરાથી અરધી રાતે શુ આવ્યો,
 પર ઘેર રહીને પેટ ભરતો તને દાણી કેણુ કહાવ્યો.

શ્રીકૃષ્ણ—વાંકા બોલી વાર કરે છે, કે'તો હૈયાનો હાર તોડુ;
 દાણુ દહીનુ દેરે અળળા નહી તો માથાનુ માટ ફેડુ
 રાધા—હાર નહી તુટે માટ નહી પુટે, ન્યાય નગરમા પુછારી,
 રઘુનાથના સ્વામી શામળીઆ, કહો ગોકુળ કેમ રહેવાશે
 શ્રીકૃષ્ણ—ગોકુળ રહો કે જાઓ અત્યારે, દાણુ દહીનુ નહી મેલુ,
 ચીર હર્યા તે ગયા વીમરી, કામનીઓ કાગલુ પેલુ
 રાધા—નદતણે ઘેર નવ લાખ ગાયો, નો'તુ તે ધન ફાવ્યુ છે,
 માતા તારી મહી વેચતી હમણા તો રાજ્ય આવ્યુ છે
 શ્રીકૃષ્ણ—હમણા કુમારુ કન્યા વંડજે, 'તેણા દેતી મહિયારી,
 ધુતપણુમા તુ પુત્ર ન, હગણુમા 'તુ હગનરી
 રાધા—તુ હગારો તારી માનો પાળેલો, તુ માને મેણા દેવરાવે
 રઘુનાથના સ્વામી શામળીઆ, જાણુ તે શુ કહેવરાવે
 શ્રીકૃષ્ણ—કહ્યા પ્રમાણે લેતો નથી, પણ તુ મોહુ ના રાખે,
 અમો 'ત્રીએ રાજા મહારાજ, અમને તુ કેમ ના સાખે
 રાધા—ઓગણુ છુ તુ અવ્યો નામી, મહા વનના તુ છાનો છુ,
 જાદવકુળ મને જન્મ છે તારો, નદતણે ઘેર નાનો 'શુ
 શ્રીકૃષ્ણ—માતા જનોદા વડા વડભાગી, તેના છીએ અમો અધીકારી,
 મોટા મુનીવર મમ ન જાણે, ગોકુળ વમીએ ગઉચારી
 રાધા—ગઉચારી ગોપી ઘેર વળતા, અમને તમે ઓધારયા,
 રઘુનાથના સ્વામી શામળીઆ, તમે જીત્યા અમે હારયા

દાણુલીલા—ખીજી. —:રાગ ગરબો—

રાધા—તમે અજાણ્યા અમે જાણીએરે,
 મારો પાલવડો નવ તાણીએરે,

તમે સમજી રહો મનમાયરે
શામળીઆ વહાલા રહો વેગળાએ—તમે વહાલા રહો

શ્રીકૃષ્ણ-નારી શુ સમજાવે મુજનેરે,
હુ તો નહિરે જાવા દેઉ તુજનેરે,
તારી મગ્ડીને રાખીશ ખાયરે,
મધ્યારી રાધા દો દાણુશુરે—મધ્યારી૦

રાધા—અલ્યા ગાદા શુ મગ્ડીસ વીઠવારે,
મે તે તુજ નરીખા ન હીલારે
૦૫૩ ૭૬ ૮૭ ૮૮
શામળીઆ વહાલા રહો વેગળાએ—તમે વહાલા રહો૦

શ્રીકૃષ્ણ-નારી કન થકી શુ યાય છેરે,
એવા કંઈક આવે ને કંઈક જાયછેરે,
તારા ઉઝના ઉતારીશ હારે
મધ્યારી રાધા દો દાણુશુરે, મધ્યારી૦

રાધા—અલ્યા હાર હારિનો તુટશેરે
મારી મગ્ડીની મગ્ડી પુટશેરે,
પેર મામુડી દેગે ગળે શામળીઆ વહાલા રહો વેગળાએ

શ્રીકૃષ્ણ-નારી ગાળને આળ નહી ચડેરે,
જેતુ લેણુ હોય તે તો લડેરે,
એવા દાણુ મેલ્યા કેમ જાયરે—મધ્યારી૦

રાધા—અલ્યા દાણી તે કહીનો કાવીયોરે,
મથુરાથી ગોકુળ આવીયોરે,
ચારી નદતણે ઘેર ગાયરે,—શામળીઆ

શ્રીકૃષ્ણ—નારી ગાય ચાર્યામા શી લાજ છેરે,
 એ તો પોતપોતાનું કાજ છેરે,
 એમા મેણુલીઆ નવ હોયરે—મધ્યારી
 રાધા—અલ્યા મેણુ માણુસને લાગે ઘણારે,
 મુણે વઢતા જ્યારે બે જણારે,
 નને નીલજને નહિ લાજરે—શામળીયા

શ્રીકૃષ્ણ—નારી લાજે તે કાજ નહી મરેરે,
 અહીયા ખીક તે તુ કેની ઘરેરે,
 આવ મળીયે આપણુ જણુ બેયરે—મધ્યારી૦
 રાધા—એવુ નીલજ મા બોલો શામળારે,
 તારા ઉરના ઉતારીશ આખળારે,
 મુકો મુકોને મારો હથરે—શામળીયા૦

શ્રીકૃષ્ણ—નારી હાય ન મેલુ નાદરોરે,
 અહીયા અમલ ચાલે છે માદરોરે,
 માટે દાણુના દોકડા મેલરે—મધ્યારી
 રાધા—અલ્યા નદખાવાનો તુ છોકરોરે,
 તારી પામે નથી પેમો રોકડોરે,
 અલ્યા આવડો મચ્છર કેમ હોગરે—શામળીયા૦

શ્રીકૃષ્ણ—નારી બ્રહ્મભાપુની તુ છાડરીરે,
 તારી પામે નથી પાછ રોકડરીરે,
 આવડો કેમ અભીમાન હોયરે—મધ્યારી૦

રાધા—હુ તો વિનતી ઝડ હુ કયારનીરે,
 મ્વામી રૂગનાથના હારી તમ વકરીરે,
 મહીતુ તે દાણુ ન હોયરે—શામળીયા૦

શ્રી કૃષ્ણ ગોપીની દાણ લીલા.—રાગ ગરબી:—

ગોપી—અલ્યા કહાનજી તુ કયા ઘેલો થયો ને,
 તુ તો શેનુ માગે છે દાણ ને,
 મહીની મટુકી મારી પુકશે ને,
 ગોરસની થાશે હાણ ને—ઘેલુ શુ ખોલે ગોવાળીઆને,
 અલ્યા નવ જાણીશ કેઈ ખાપડી ને,
 કેઈ મળશે માથા કેરી નાર ને,
 મારગ મુકીને રહેને વેગજો ને,
 રાજ કસને થાશે જાણુ ને—ઘેલુ શુ ખોલે.

શ્રીકૃષ્ણ—તારો ડન કબુધિ નર શુ કરે ને,
 મારી સગે છે મઘજો સાથ ને,
 અલી દા'ડી તે દાણ ચોરી જતી ને,
 ઘણે દહાડે આવી મારે હાથ ને—ઓછી તુ જાત આહીરની ને

ગોપી—અલ્યા હાથની તે હોશ રખે રાખતો ને
 હાથે તો ચારી જાણુ તુ ગાય ને,
 પાલવ મુકીને રહે વેગજો ને,
 મારી વિજમા થાગે હાણુ ને—ઘેલુ શુ ખોલે

કૃષ્ણ—અલી વિજમા વશીને વેગ વાળશુ ને,
 રખે રાખતી હાથમા હામને,
 નદજના નામ પ્રતાપથી ને,
 હુ તો છેદુ તારા કસનો હામને—ઓછી તુ જાત

ગોપી—અલ્યા કસે કર્યુ તે કેમ વિસરેને,
 ભાઈ હણ્યા પાતાના ત્યાયને,

નાશીને છુટયો લાડકાને,
આવી ઉછર્યો છે વૃજમાયને—ઘેલુ શુ બોલે

કૃષ્ણ—વળી વ્રજમા વશીને વેરવાળશુ ને
તુ તો નેજે અમારા કામને,
અવનીનો ભાર ઉતારવાને,
ધર્યુ નહકુવર રૂડુ નામને—ઓછી તુ જાત

ગોપી—અલ્યા માયુ કહેતામા હુ ખ લાગજેને,
પેટ માટે ચારે છે ગાયને,
તુ આવડો મોટો એમા થયો ને,
તુને કોઈએ ન આપી કન્યાયને—ઘેલુ શુ બોલે

કૃષ્ણ—અલ્લી આહીરની કન્યા અમો શુ કરે ને
અમો મદા કહેવાઈએ પ્રહ્લાચારીને,
રખે પડછાયો મુને પાડતીને,
તુ તો ધાબળીની ઓઢનારને—ઓછી તુ જાત

ગોપી—અલ્યા લાખ ટકાની મારી લોખડીને
હીરા જડીત માગે છે હારને,
આછી પટોળી મારી પેહેરણે ને
તુ તો કામળીનો ઓઢનારને—ઘેલુ શુ બોલે

કૃષ્ણ—જેનો પ્રહ્લાએ તાણો તાડ્યો ને,
એનો શકર મરખો વણુનારને,
તેરે ઓઢણુ મારે કામળોને,
તેનો શેષ ન પામે પારને—ઓછી તુ જાત

- ગોપી—અલ્યા શેષ સરખુ તન તાહરૂને
 અમો ચ પક વરણી નારને,
 અલ્યા કાયા કનકને વેરવાધીયુ ને
 તુ તો પશુતણો પીઠારને—ઘેલુ શુ બોલે
- કૃષ્ણ—તુ શાને નીસરી મહી વેચવાને,
 અલી બેશી રહેને ધરમાયને,
 દોલત ઘણી છે તારા બાપનેને,
 તુ શાને આવી અહીયાય ને—ઓછી તુ જાત
- ગોપી—આ વાટે સદા મહી વેચતાને,
 જઘ પુછો જસોદા માયને,
 બાધી મુઠી સવા લાખની ને,
 ઉઘાડીએ તો પત જાયને,—ઘેલુ શુ બોલે
- કૃષ્ણ—અલી ઘણી ઇચ્છા છે મહી ચાખવાને
 મીઠી મેળવણીનો સ્વાદને,
 ફીકુ પડશે તો પાછુ આપશુ ને,
 તુ શાને કરે વિવાદને—ઓછી તુ જાત
- ગોપી—અલ્યા ગોરસ કેરૂ કોણ ગમુ ને,
 જેટલુ પીએ તેટલુ પાનને,
 વચને વે વાધ્યુ ઘણુ ને,
 કદી મન મેળાવો થાતને—ઘેલુ શુ બોલે
- કૃષ્ણ—અમે દાણુને મરો શુ ફૂલીએને,
 તુ તો દાસી દીસે છે રીસાળને
 હસીને તાળી લે હાવમાને,
 તુ પ્રાંત ધરીને રસ આલજ—ઓછી તુ જાત.

ગોપી—અહ્યા માગ્યા મુક્તાકૃણ પામીએને,
હઠં કરે કંઈ નહી હોય ને
લાજ નહીં તુને લાકડા ને,
મન આણુને કંઈ વિવેકને—ઘેલુ શુ ખોલે.

કૃષ્ણ—અહી વિવેક ઘણો છે મન માહરેને,
જવા નહી દેઉ નિરધારને
આખ્યા વિના કેમ છુટશે ને,
તારા મનમા શુ તુ વિચારને—ઓઁત્રી તુ જાન

ગોપી—તાજ મનનો વિચાર મે જાણીયોને,
હઠ શાને કરો છો આયને
મનમા મન મળી ગયુ ને,
જેમ સાકર લળે દુધ માયને—ઘેલુ શુ ખોલે.

કૃષ્ણ—મીઠા વચન તારા માનુના ને,
સાકર સરખી ખોલ ને
પ્રીતીનો બાધ્યો તુજ પામછુ ને,
આ આયુ તમોને કેવ ને—ઓઁત્રી તુ જાન

ગોપી—રાઠ બાગીને રસ આપીયો ને,
ગોવાલણી લાગી પાય ને
નદુના કુવર કૃપાળને ને,
ઉલટ તા જગે ન માય ને—ઘેલુ શુ ખોલે.
જે કોઈ ગાય શીખેને સાલળે ને,
તે ફરી ન આવે ગર્ભવાસ ને
દાણુલીલા દીનાનાથની ને,
ગુણ ગાય રતનીયો દાસ ને—ઘેલુ શુ ખોલે.

દાણુલીલાની સાખીઓ. (શ્રી રાધા કૃષ્ણ સંવાદ)

શ્રીકૃષ્ણ—ઉચીને અલખેલડી રાધે, સાલગ કહું તે વાત,
 વૃદાવનને માર્ગ જાતા, કોણ છે તારી માથ
 ઉભીરે ખિજની નારીરે, પુછુ પરણી કે કુવારીરે,
 આજ્યા વિના આખડી કાળારે, બાળુબધ ખેરખાવાળીરે.

રાધા—સાથ વાળી તેને ઘેર બેઠી, તારે શી પડપુછ,
 માર્ગ મુકી રહે વેગળો, તારે મોઢે નથી મુછ.
 ચાલ્યો જ પાસરી વાટેરે, સાખુ નદરાયને માટેરે,
 તુ તો કયાનો કાનુડો દાણીરે, પાઉં તને પાદડે પાણીરે

કૃષ્ણ—શી છે તારી જાતડી, કીયુ છે તારૂં ગામ,
 કોણ છે તારા માત પીતા ને શુ છે તારૂં નામ—ઉભી

રાધા—આહીરની અમો જાતડી, ગોકુળ મારૂં ગામ,
 બ્રમુભાણુની હું બેટડી રાણી રાધા છે મારૂં નામ—ચાલ્યો

કૃષ્ણ—બોલતી નો'તી તે બોલવા શીખી, આવડુ બોલી આજ,
 વદ્રાવનમા નીત્ય ફરે છે, તુજને તે શી લાજ—ઉભી

રાધા—લાજવાળા છો તે હું જાણુ, ઢાકી રાખો આપ,
 વૃદ્રાવનનો મારગ રે કી, નીત્ય તપામો લગ—ચા

કૃષ્ણ—ઝાઝા રાખો મેઢકા ગોપી, ઝાઝી રાખે ગાય,
 છાશ પીને મોટી થઈ, ભરવાડાની જાત કહેવાય—ઉભી

રાધા—ગોકુળથી આવી ગોવાલણી, મથુરાથી આવ્યો કહાન,
 મારગમા એકઠા થયા, તુ શેનુ માગે છે દાણુ—ચા

કૃષ્ણ—ગોકુળની ગોવાલણી, મથુરાને મારગ જાય,
 આડો કા'ન પ્રરી વળ્યો, તારો પ્રિતે પાલવ સાય—ઉભી.

રાધા—હું બેટી બપુભાણી, રાણી રાધા માફ નામ,
 દાણ લેવાની ઇચ્છા હોય તો, આવજે ગોકુળ ગામ—આ
 કૃષ્ણ—ન દખાવાનો હું નાનડીયો, કહાનજી નામ પ્રમાણ,
 દાણ લીધા વિના જવા દઉં તો, ન દખાવાની આણ—ઉભી
 રાધા—આણ તો માત્ર એક કસની, ખીજી ન માત્ર કોય,
 નવ નદ મારે નેસડે વમે, તારે નદ તો કાણજ હોય.
 કૃષ્ણ—કમ તે તારો કોણ છે, મે વગ કીધો મઉ હામ,
 સભાળીને બોલજ રાધા, શુષ્ક ગર્ભ કે સાન—ઉભી
 રાધા—શુષ્ક ગર્ભ નથી માહરી, તારી ગર્ભ જેમ હોય,
 સાલજ છઠ્યા નદના, તારે મન વિચારી જોય—આલો
 કૃષ્ણ—મનમા શુ વિચારે રાધા, દાણ લેવાનો સહી,
 તારી માને શુ કહીયે, તને વેચવા મોકલી અહીં—ઉભી
 રાધા—આવોને ગોપીના વાહાલા, સામજો કહું તે વેણ,
 તારી માને શુ કહીએ, તારી પાને ચરાવે ધેન—આ
 કૃષ્ણ—મેણા બેણા કરતી રહેજે મધ્યારી મદમાતી;
 છશ પીન દહાડા કાઢે, તુ તો રંગે થઈ છે રાતી—ઉભી
 રાધા—કહાનજી કાળા ન કરો ચાળા, મોરલીઓવાળા,
 અડધી રાતે શું નાઠા તમે, ભરીને ઉચાળા—આ
 કૃષ્ણ—દાણના દોકડા લેઈશુ રોકડા, ખીજી ના કર વાત,
 તારે મારે ઝગડો થાયે, ફેડીશ મહીના માટ—ઉભી.
 રાધા—દાણના દોકડા આપીશ રોકડ, ખીજી ન થાયે આળ,
 દાણ લીધામા શુ સમજે, તુ નાતુ સરખુ બાળ—આ
 કૃષ્ણ—મહીયારી તુ મદમાતી, હું નાતુ સરખુ બાળ,
 બાળપણ તુજને દેખાડું, થવા દે મધ્યાકાળ—ઉભી.

રાધા—સધ્યાકાળે તુ શુ બતાવે, સાલજ કાળા કાન;

મહી વેચીને આવતા, આપીશ તારૂં દાણુ—ચાલ

કૃષ્ણ—તુ રગીલી રૂપની રૂડી, હું છપીલો કાન;

મહી ખપે કે ના ખપે, તુ આપને મારા દાણુ—ઉભી.

રાધા—મહીના દાણુ ના હોય મોહન, મનમા સમજે પેર,

મહી પીવાનો ખપ હોય તો, આવજો મારે ઘેર—ચા

કૃષ્ણ—ક્યારની તે મેણા દઈને, કીધા અઢકા વેર;

હેત કરી હવે આપવા આવે, એ લાગે કડવા ઝેર—ઉ

રાધા—કહો તો હરી ઘેરથી લાવુ, કહો તો પાઉં આય,

હિમાના સ્વામી શામળા, તમે મનમા ન લાવશો કાઈ—આ.

રાધાજીનો રાસ —:રાગ ગરબી:—

મને કૃષ્ણ જોયાના કોડ, સંધર ચાલોરે

ઉમીઆજીને લાગુ પાય, હરિવર ચાલોરે

દેર દેર દીવા કરે, મુખ શકર દેવ

શામળીયો વર પામવારે, હું તો કરે શભુજીની શેવ—સ.

ગોકુળની ગોવાલણીરે, હીંડે મલપતી ચાલ

એના ઉપર મોહન મોહી રહારે, એનું મુખડું તે લાલગુલાલ—સ.

સાસુ મારી જસોમતીરે, સસરો શ્રી નદરાય

કથ કોડીલો મારો કાનજીરે, મારૂં સાસરૂં ગોકુળ ગામ—સ.

કાળ ન્દ્રીને કાઠલેરે, નહાતા તે નીર્મળ નીર .

બન્ધ તે વીઠલો હરી ગયોરે, હું તો શેષેરે લાકુ શરીર—સ.

ગાય શીખેને સાલજેરે, રાણી રાધાજીનો રાસ ...

નરનારી વધકુંડ પામશેરે, શુભ ગાય નરસંપ્રથે દાસ—સ.

—સતી સાવિત્રી ચરિત્રનો ગરબો:—

કવિ—રૂડા અશ્વપતિ રાજની ડાહી દીકરીરે,
જેનું સતી શિરોમણિ સાવિત્રી છે નામ,
જેણે સ્વામીને છોડાવ્યો યમપાશથીરે,
જેણે સકળ જગતમા અમ્મર કીધું નામ,
તેના ઉત્તમ ગુણની ગમ્ખી ગાઓ સુદરીરે
રાજ એક હતો ધરડો ને આખે આધળોરે,
તેનું શત્રુએ લઈ લીધું રાજ્યાસન,
તેથી જગતમા જઈ બાધ્યું તેણે એક કુપડુરે,
તેને સત્યવન નામે લાડકડો તન,
તે તો કરતો માતપિતાની સેવ પુરા પ્રેમથીરે
જેની કચનવરણી કાયા વાણી મીઠીરે,
મીઠા મહેરામણના જેવો ગુણ ગભીર,—
ધરડા અધ પિતામાતાની જાણે લાકડીરે,
રે'તો માતપિતાની આજ્ઞાને આધીન,
તેની સાથે વરવા સાવિત્રીએ આદ્યું રે,

નારદ—ત્યા તો નારદજી સમજાવે બાળા વેલડીરે,
એની માથે વર તા યાશે મોટી હાણ,
એનો આવરદા તો એક વષ બાકી રહેારે,
મઠે ન કરતી તું વગર વિચાર્યું કામ
ખીજી રાજકુવર રૂપાળાની સાથે વરોરે,—

સાવિત્રી—ત્યારે સાવિત્રી બોલી નારદજી સાબળોરે,
લખિયા લેખ લલાટે મિથ્યા નહિ થાનાર
મહે તા મનથી માન્યો તે પરમેશ્વર માહારોરે,—

મહારો નિશ્ચય કોટી કલ્પે નહિ કરનાર,
 માટે એ વરની સાથે સગપણ માડું કરોરે
 બી—જોઈ અડગપણુ પુત્રીનું રાજ્યએ પછીરે,
 દીધું સત્યવાનની સાથે કન્યાદાન,
 રૂડા રાજ્યમહેલની વસનારી વગડે વસીરે,
 ત્યાગી અખર જીના વસ્ત્ર કર્યાં પરિધાન,
 રનેહે સ્વામી સસરા સાસુની સેવા સજીરે—
 જેણે કંઠણુ ભૂમિપર પાચ કદી દીધો નથીરે,
 જેના પડતા બોલ ઉપાડતા દામી દાસ,
 જેની કોમળ કાયા પુલ શૈયાપર લોટતીરે,
 તેણે પર્ણકુટીમા પ્રેમે કીધો વામ,
 મનથી માન્યુ મારા વૈભવમા ઘાડી નથીરે,—
 ત્યા તો જળના રેલાસમ દિવસો જતા હતા રે,
 બાળા નારદજીના વચન કરતી યાદ,
 મનમા લય ધરતી-નવ કરતી કોને વારનારે,
 મનથી ગોડવતી શુ કરવા તેના ઘાટ
 રજની દિવસ વિચારો એના-એ-મનમા થતારે,
 દા'ડા ચાર રદ્યા આવરદાની અવધી તણારે
 સતીયે તે સમયે ત્યા અન્ન જળ કીધુ ત્યાગ,
 જોડ્યુ ચિત્ત પ્રભુમા ધારીને શુભ ધારણુરે,
 સોપ્યુ શ્રીહરિના ચરણે પોતાનુ ભાગ્ય,—
 ત્રિત્રી—મારી બહારે ચડજો હે દિનબધુ શામળારે
 જાણ્યુ સાસુ સસરે મહુઅર સકટ વેઠતીરે,

સામુ, અસરા-શાને માટે કરતી અન્ન ઉદકનો ત્યાગ,
 શાણી શા માટે તુ કારણ કઈ કહેતી નથીરે,
 કપટે કરમાશે કોમળ આ ત્હારી કાય,
 વહુઅઝ આ વયમા પ્રત કરવા યોગ્ય તને નથીરે
 કવિ—દુખમા દા'ડા ચાર વિનાવ્યા પ્રત વિધિએ કરીરે,
 આવ્યો સ્વામી સ્વર્ગ મિધાવા કેરો દિન,
 સાવિત્રી—અજે ના યાદિ અળગી હું મારા નાથથીરે,
 કવિ—એવો નિશ્ચય કીધો સાવિત્રીએ મન,
 સ્વામી સજે રે'વા તૈયારી છાની કરીરે
 ત્યાં ને સત્યવાન માળાપ તણે ચરણે નમેરે,
 ઠરે તો કો'વાડો કાપટ કાપવા જાય,
 તો સાવિત્રી સ્વામીને છાની વિનવેરે,
 સાવિત્રી—આજે વન જોવાની મુજને ઈચ્છા થાય
 મને મગાથે લઈ જાઓ સ્વામી મુજનેરે
 સત્યવાન—મેલી નારી ત્હારી છે કોમળ કાયા ઘણીરે,
 ત્હારી નમ્રતા સરખી કાન્તિ કરમાય,
 ઠંડાને વાડમા ઝાઝા કટક ને કાકરાંરે,
 ત્હારી સરખી પગ પાળી છુદાય,
 મેલી અલભેલી ઘરમાહી રહોરે
 સાવિત્રી—તમ મગથે જગલ મગળ લાગતુરે,
 ઘરમા તમ વિષુ મુજને ધરતી ખાવા ધાય,
 હું ને મગથે પગલે પથે તમ પુઠે રહુરે,
 મુજથી આપ વિના એકલડી નહિ રહેવાય,
 માટે મગથે લઈ જાઓ સ્વામી મુજનેરે

સત્યવાન-નારી જો મુજ સગે આવ્યાની ઇચ્છા કરોરે,
 આજ્ઞા માગો જઈને માતંગિતાની પાસ,
 આજ્ઞા આપે તો ચતુર ચાલો મુજ સગમારે,
 બહાલી વડીલ જનોની આજ્ઞા નવ લોપાય,
 લખિયુ શાસ્ત્ર પુરાણે જાણોછો સરવે તમેરે

કવિ—આજ્ઞા માગીને ચાલ્યા આનંદે દૃપતીરે
 પથે કરતા પ્રેમે વિધવિધ વાત વિચાર,
 મુખ મલકાવે પણ સાવિત્રીને ચિન્તા અતીરે,
 રાખે પગ પગ પોતે સ્વામીની સભાળ,
 મનમા ધીરજને ધારે સભારે શ્રીહરિરે.

આવ્યા ગાઢ વનમા નરનારી એ સાથમારે,
 વીણ્યા કૂલ અને ફળ ઇચ્છાની અનુસાર,

વળતી કો'વાડો લીધો પોતાના હાથમારે,
 લાગ્યો કાપટ કાપવા સત્યવાન તે વાગ,
 એનો આરદા તો તે સમયે પુરો થયોરે,
 લાગ્યો થાક ઘણોને અગ લાગ્યુ ધ્રુજવારે,
 આવી તમ્મરને રૂધાયો તેનો પ્રાણ,
 મુકી કાપટ કાપવા આવ્યો સાવિત્રી કનેરે,

..

..

ચવાન-બહાલી ઓચિન્તી આવે છે તનમા તાણ,
 શાણી નહિ સમજતું કુ જ ઘણુ વાતુ મહેનરે.

સાવિત્રી-મારા નાથ તમારા સંકટ હરજો શ્રીહરીરે,
તમને કુળદેવી વનદેવીની રક્ષાય,
ઘરડા માતપિતાની સેવાના પુણ્યે કરીરે,
બહાજે આવીને વિશ્વેશ્વર કરશે રક્ષાય,

કવિ—એવું કહીને ઝેઠી મસ્તક ઝોળામા ધરીરે,
ત્યા તો ચમરાજ આવી સામા ઉભા રહ્યારે ।।
જેના વસ્ત્ર તણા દીને છે રાતો રગ,
જેને માયે છે મુગટ ને કુંડળ કાનમારે,
દેખી સાવિત્રીની કાયાયે ઉપજ્યો કપ,
તો પશુ ધીરજને ધારી બોલી તે સુદરીરે

સાવિત્રી-કે' છે સાવિત્રી ઓ કોણ તમે સાચુ કહોરે ?
નક્કી લાગો છો મુજને દેવ તણા અવતાર
આવ્યા શા મારે ને શુ ઢરવા મનમા ચડોરે,
માગ મનમા શકા થાયે અપરપાર,

કવિ—એવું બોલી શિર નમાવી સાવિત્રી રહીરે
ચમરાજ—હું તો છું ચમરાજ માલગ ઓ રાણી સતી ?
આવ્યો છું તહારા સ્વામીને લેવા કાજ,
એના આવરદાની આજ અવધ પૂરી થતીરે,
તહાગ સ્વામીપરનો સ્નેહ હવે વિસાર.

કવિ-નાખી પાશ પકડિયો સૂદમ દેહ એવું કહીરે,
દેખી બધયેલા સ્વામી કેગ દેહનેરે, ૪૨
સતીએ તે નમયે કરવા માડયું કંઠપાત
સાવિત્રી-બાધીને કયા લઈ જાઓ છો મારા નાથનેરે,

કવિ—એવું કહીને દીધો યમરાજને સાદ,
 ચાલી પડછાયાની પેઠે પાછળ સુદરીરે.
 યમરાજ—ખોટ્યા ત્યા યમરાજ, સાલળ હે શાણી સતીરે,
 જાતું પાછી ત્હારા આશ્રમમા આવાર,
 ત્હારા સ્વામીની કર અતક્રિયા વિધિએ કરીરે,
 નેથી થાયે તેના જીવ તણું ઉદ્ધાર,
 નારી નાહક શ્રમ કરવાથી કળ કથુએ નથીરે
 સાવિત્રી—ખોલી સાવિત્રી સૂણો યમરાજ વિનતીરે,
 મ્હારા નાથ વિના હું પાછી નહિ ફરનાર,
 જ્યા લઈ જશો ત્યા આવું પણ સગ તજી નહીરે,
 સ્વામી વિના છે સૂનો સઘળો સસાર,
 જાતા એકલડી ઘર જીવ્યાથી મરવું લલુરે,
 પૂછું યમરાજ હું ઉત્તર આપો મૂજનેરે,
 જગમા નરનારીનો સત્ય સખધ મનાય,
 પણ જો બાધીને લઈ જશો મ્હારા નાથનેરે,
 મ્હારો પતિવ્રતાનો ધર્મ કેમ સચવાય,
 તેનો ઉત્તર આપીને વળતી ડગલું ભરોરે ?
 યમરાજ—શાણી અમૃત સરખી વાણી ત્હારી સાલળીરે,
 મ્હારા અતરમાહી ઉપજે છે અનુરાગ,
 ત્હારી ઈચ્છામાહી આવે એવું આ સુદરીરે,
 ત્હારા સ્વામીના જીવિત વિન ખીજી માગ્ય,
 ત્હારી ઈચ્છા પૂરણ કરવા હું ઉસો અહીરે
 સાવિત્રી—મ્હારા સસરા છે ઘરડા ને આખે આધળારે,

તહેની રત્નસમી બે આખો સારી થાય,
 આવે તેજ સુરજના સરખુ બન્ને આખમારે,
 અગે વૃદ્ધપણાનુ હુ ખ કદી નવ થાય,

કવિ—એવુ બોલીને સાવિત્રી કર બેડી રહીરે,
 યમરાજ—ત્હારા સસારાની આખો નારી સારી થશેરે,
 વધશે સૂરજના સરખુ આખોનુ નૂર,
 તહેની વૃદ્ધપણાની પીડા સઘળી વામશેરે,
 માટે જા પાછી પુત્રી આવી બહુ દુર,
 ઝાઝુ આહ્યાથી એ શાણી શ્રમ તુજને થશેરે

સાવિત્રી—બોલી સાવિત્રી કર બેડી યમરાજ મુજોરે,
 મ્હારે વસવુ બેઠએ સદાય સ્વામી પાસ,
 મુજને શ્રમ નવ લાગે સ્વામી સગે આવતારે,
 સ્વામીથી દુર વસતા તનમા પ્રગટે ત્રાસ,
 જગમા નાથ વિના નારીનુ જીવુ ધીક્ર છેરે,
 તમને જોતા યમરાજ શ્રદ્ધા મુજને થતીરે,
 મ્હારા મનમા ઈચ્છા પ્રશ્ન કર્યાની થાય,
 શાણાઓ કે'છે કરવી સન્જની સગતીરે,
 તે તો પૂર્વ જન્મના પુણ્યેથી બધાય,
 સન્જનની સગતીનુ કળ મિથ્યા જાતુ નથીરે

યમરાજ—પુત્રી વાણી ત્હારી અમૃત સરખી લાગતીરે,
 મ્હારા અતરમા ઉપજાવે છે અનુરાગ,
 ત્હારા સ્વામીના જીવિત વિના બીજુ ફરીરે,
 મ્હારી પાસેથી પુત્રી મનગમતુ માગ્ય,

તહારી ઇચ્છા પૂરણ કરવા હું ઉભો અહીંરે
 પાવિત્રી-મહારા સસારાજીનું રાજ્ય દખાવ્યું દુશ્મનેરે,
 તેથી કીધો છે વગડામા આવી વાસ
 તેનું રાજ્ય ગયેલું સરવે પાછું સાપડેરે,
 નિત્યે ધર્મ રહે અતરમા પુગી વાસ,

કવિ—એવું બોલીને માવિત્રી કર જોડી રહીરે,
 મરાજ-પુત્રી સસરા તહારા રાજ્ય ગએયું પામશેરે,
 મળશે મનગમતા વૈભવ ઓ શાણી નાર,
 હોની વર્મ વિશે દઢ શ્રધ્ધાની વૃષ્ટિ થશેરે,
 પાછી વિચર હવે પુત્રી નવ કરતી વાર,
 તહારી દેહે હું ખ વશે ઓ ! કુળવતી સતીરે

પાવિત્રી-મહારા હું ખ વિશે બાકી શી ? યમગત્ત જોરે ?
 મહારી નજરે બધાયેલા દેખુ નાથ,
 મહારે શુ મુખ ભોગવવાને બહુ આશ્રમેરે
 મુખમા હું ખમા પણ રે'લું સ્વામીની માથ,
 મહારે સ્વર્ગ તણા મુખ શુ કરવા સ્વામી વીનારે —
 રાખો મકળ જગતને નિયમ મહી નિત્ય તમેરે,
 આપો કર્મ તણા કળ સર્વેને તત્કાળ,
 રાજ રક શત્રુ ને મિત્ર ગણો સરખા તમેરે
 તેથી નામ તણાઝ ધર્મરાય કહેવાય,
 શરણે આવેલાનું સરક્ષણ કરતા તમેરે.

મરાજ-શાણી વચનો તહારા અતર મહાઝ કરતારે
 જેવી તરસ્યાને પાણીથી તૃપ્તિ થાય,

પુત્રી ના શરમાતી મ્હારી પાસે હજી માગનારે
 ખીજી ત્હારા સ્વામીના જીવિત સિવાય,
 ત્હારી ઇચ્છા પુરણ કરવા હું ઉભો અહીંરે
 સાવિત્રી-મ્હારા તાત તણે ઘર પુત્ર વિના સુતુ દિગેરે
 હેને આપો ગુણિયલ મો પુત્રો યમરાય,
 તેના વશ તણી આ વિશ્વ વિશે કીર્તિ વધેરે
 મ્હારા માત પિતાના સકટ સરવે જાય
 કવિ—એવુ બોલીને સાવિત્રી કગ્ગેડી રહીગે
 યમરાજ-ત્હારા તાત તણે ઘર ગુણિયલ મો પુત્રો થશેરે,
 થાશે દશે દિશામા વશ તણે વિસ્તાર,
 ત્હારા માત પિતાના સકટ સર્વ ટળી જશેરે
 તુજને આપ્યુ ત્હારી ઇચ્છાની અનુસાર,
 આવી દુર ગણે પુત્રી જા તુ પાગી હવેરે
 સાવિત્રી-મ્હારા સ્વામીની સગે છુ તો કયા હું દુર છુ રે
 માફ મન તો દોડે છે એથી પણ દુર,
 સ્વામી મંજે રે'વુ એ ભૂપણ સતીઓ તાણુ રે
 ત્યાગી કયાને છાયા કયા જાયે દુર,
 સ્વામીના વિરહે સતીઓનુ જીવ્યુ દેહલુરે
 રાખે પૂર્ણ ભરોમા સજ્જનનો જગના જનોરે
 વિનતી કરતા મજ્જનનો રાખી વિશ્વાસ,
 શત્રુ મિત્ર મદા સગ્ગા માને છે સજ્જનોરે
 આવે નહિ મુરજમા અધકારનો ભાસ,
 સજ્જનની સજ્જનતા કહીયે પલટાતી નથીરે

યમરાજ-તહારા વચનો શાણી અમૃતથી પણ મીઠડારે.
 મુજને તે સાલળતા આવે પ્રેમ અથાગ,
 મહારી પામેથી વરદાનો તહારા હિતનારે
 તહારા સ્વામીના જીવિત વિષુ ખીજી હજી માગ,
 તહારી ઈચ્છાને આધીન બની ઉભો અહીંરે
 સાવિત્રી-મુજને આપો તો યમરાજ માગુ એટલુ કે
 મહારા સ્વામીથી સો પુત્રો મુજને થાય ! ! !

મહાન કુળનુ આ જગમાહી માન વધે ગણુરે
 મહારી વડિલ જનોના ચરણે પ્રીતિ થાય,
 એવુ બોલીને સાવિત્રી કર જોડી ગહીરે
 યમરાજ-તુજને તેજસ્વી સો પુત્રો આ ગાળા થશેરે,
 તહારા કુળનુ ઝાઝુ વધશે જગમા માન,
 તહારી વડીલ જનોના ચરણે પ્રીતી વાધશેરે
 માટે ના પાછી ઘર તુ થાશે હેરાન,
 એવુ બોલીને યમરાજ લાગ્યા ચાલવારે

* * * * *
 સાવિત્રી-બોલી સાવિત્રી સુણો યમરાજ વિનતીરે
 આપો ઉત્તર મારા પ્રશ્ન તણો આ વાર,
 મોટા માણસના વચનો મિથ્યા જાતા નથીરે
 બોલ્યુ અબોલ્યુ મોટા જનનુ નવ થાય,
 જાયે પ્રાણુ પરતુ વચન થકી ફરતા નથીરે
 થાવા સો પુત્રો વરદાન તમે આપ્યુ મનેરે —
 તે તો કેમ સત્ય થશે મહારાજ,
 બાધી લઈ જાવા ધારો છો મારા નાથનેરે.

પગશે કેમ કરીને વચન તમારૂં આજ,
 કવી—એવું બોલીને સાવિત્રી કરજોડી રહીરે
 યમરાજ-પુત્રી ધન્ય ત્હને સાચો છે નિશ્ચય તાહારોરે,
 બાળા ત્હે મુજને વચને બાધ્યો આ વાર,
 આજે નિશ્ચયના બળથી ત્હે વશ મુજને કર્યોરે
 હે આ છાકુ છુ પુત્રા તારો ભરથાર,
 પામ્યો વર્ષ ચારસોનું આયુષ તારો પતીરે
 મહારા સૌ વરદાનો ફળશે તુજને દપતીરે
 જગમા વર ધર નરનારી ગુણ ત્હારા ગાય,
 પામી મુખ જગમા અતે સાથે મુગતીરે.

કવિ—એવું કહીને અતરધ્યાન થયા યમરાય,
 વાળ્યા દેવ દુહાલી પુષ્પ તણી વૃષ્ટિ ધઈરે
 વળતી આવ્યા આશ્રમમા સગાતે દપતીરે
 સતીના અતરમા આનંદ અતિ ઉભરાય,
 સહુને વીતકની વાતો વિસ્તારીને કહીને
 પ્રેમે લાગ્યા બન્ને વહિલ જનોને પાય,
 આપે અતરની આશિષો મૌ નરનાગ્નેરે
 સરવે વરદાનો યમરાજના સાચા થયારે
 મળિયા વેલવ સઘળા પામ્યા મુખ તમામ,
 અત શ્રીહરિને શરણે વસિને મુખિયા વચારે.
 બોલો જય જય કહે છે, મિત્ર બુલાખીરામ,
 ગાના રાખતા સરવે સદ્વર્તનશાળી થજોરે

(મ બે શાહ, ની ચતુર સુદર સ્ત્રી વિલાસમાથી)

—:શરદ પુર્ણિમા, અજવાળી રાતની ગરબી:—

આસો માસો શરદપુનમની રાતજો,
 આઠઢીઓ ઉચેરે સખી મારા ચોકમા
 સસરો મારો દેરા સરખો દેવજો, સામુડી દેસરે કેરી પુતળી.
 જેઠ મારો અશાડીલો મેહજો, જેઠાણી ગળુકે વાદળ વીજળી
 દિયર મારો આપઢીઆનો છોડજો, દેરાણી આપઢીયા કેરી પાખડી
 નણદક્ષ માહારી વાડીમાની વેલજો, નણદોઈ તે વાડી માહીનો વાદરો
 પરણ્યો મારો અતુર મુજાણજો, તાણીને બાધે નવરગ પાધડી.
 એ પાધડીએ દશ દશ આટાજો, આટેને આટેરે નવરગ પાધડી
 ગોરીનો પરણ્યો વહાણ કમાવા જાયજો,
 વાહાણેથી લાવે ખારેક ટોપરા
 ખારેક ખાય તો ખટકે ગોરીની દાઢજો,
 ટોપરડુ ખાય તો ગોરીને કુચા વળે આમો

શ્રી બહુચરાણનાં મહીના. —:રાગ ગરબી:—

ચર્ચતરે ચીત ઘણુ બાધુ, નમી નમી બહુચર આરાધુ,
 મન માફ ગોખે જઈ લાગ્યુ, નેવોને શબલપુર રાણી,
 વર્ષશખે, વાવઢીઆ વાયા, માણના ઘટ તળે આવ્યા,
 અખાણની મોટી છે માયા સેવોને
 જેઠે, તો જુગતી છે સારી, હરિહર પ્રદ્ધ થકી વારી,
 ગોખ ઉપર જાઉ બઢીહારી સેવોને
 અવાદે, મેઘ ઘણા ગાજે, છત્ર શીર બહુચરને છાજે,
 ચોધડીયા તો અદ્ભુત વાજ ... સેવોને.

શ્રાવણ, સરવડીઓ વરસ્યો, માણને લજશો તો તરશો,
 નીકર તમે અથડાતા મરશો. સેવાને
 લાદરવો, લડીપેરે ગાળે, મા મેવકને મનમુખ તો થાળે,
 ખુડતા ણાવડી સાહાજે. સેવાને
 આસો, મામે આવી દીવાળી, આવ્યા છે અમા ને કાળી,
 ગરબે રમે મોટા મહાકાળી. સેવાને
 કારતકે, ડોયલડી બોલે, ના આવે કોઈ મ'ણને તોલે,
 તેજ જોતા ત્રીલેવન ડોલે. ... સેવાને
 માગસર, માનસરોવર નાહે, ચાચર, આડી ગરબા તો ગાયે,
 સેવકની માઁ કરજો સાહે. સેવાને
 ચોષે, પ્રીત ઘણી ધારી, પાડવ લીધા ઉગારી,
 કૌશલ સરવે ગયા હારી. સેવાને
 માલે, તો મને નથી ગમતુ, મન માડું રહે છે લમતુ,
 મન માડું માણમા રમતુ. સેવાને
 ફાગણે, ફર ફરતી હોળી, પહેર્યાં માએ ગરબાને ચોળી,
 કેસર બહુ છાટ્યા છે ઘોળી. સેવાને
 ખારે માસ પુરણ કીધા, દહીતને દડ લલા દીધા,
 દેવતા સહુ ઉગારી લીધા. સેવાને
 આગે ગુદ ખીજને ખુવારરે, ખાડે માસ કહ્યા નીરધારરે,
 વડલભની કળે મા વાહારડે. ... સેવાને

—:પદ્મર તિથિનો ગરબો:—

પડવે, પાતળીઆ ગીરધારી, મારે ઘેર આવજોરે લોલ,
 ખીજે, ખાળડ બેઠુ મહાર કે, મે સમજાવીશુરે લોલ.

ત્રીજે, ત્રણ ભુવનનો નાથ કે, મોતીડે વધાવીએરે લોલ,
 ચોથે, ચચળ બોલી નાર કે, મથુરાની વાટમારે લોલ.
 પાંચમે, પગલા ભરજો પ્રેમ કે, મારે ઘેર આવજોરે લોલ,
 છઠે, છોગાગા ભગવાન કે, ભગતને તારજોરે લોલ
 સાતમે, સાદ કહે એક નાર કે, ગોકુળ ગામનીરે લોલ,
 આઠમે, અવતારીઆ ભગવાન કે, નીરખુ નાથનેરે લોલ
 નોમે, વરત કહે એકનાર કે, ગોકુળ ગામનીરે લોલ,
 દશમે, માર્યો મામા કસ કે મથુરાની વાટમારે લોલ.
 એકાદશી, પરણી લાવ્યા નાર કે, સતભામા ખરીરે લોલ,
 બારશે, બહુ બગીઆ ભગવાન કે, દીશોદીશ વાપીઆરે લોલ
 તેરશે, ધન ધુવે એક નાર કે, ગોકુળ ગામનીરે લોલ
 ચૌદશે, બનસી બટને એક કે, રાસ રમાડજોરે લોલ,
 પુનમે, પદર તીવી થઈ પુરી કે, ગુણ ગાઈ રહીરે લોલ.

રાસકીડા. —:શ્રીકૃષ્ણ રાધાનો ગરબો:—

વનમા ભુલી પડીરે પેલો કયા ગયો કાનુકો—ટેક.
 ઝરમર ઝરમર મેહુલો વરમે, પુરણ કરી છે હેલી,
 અઘોર વનના મુજને મેલી, ત્યા કાણ અમારૂં બેલી—વન૦
 ગોકુળ ગામની ગોવાલણી, સહુ મહી વેચવા ચાલી,
 મારગ મળીયા માવજી, ત્યા રોકી રાધે ગ્યારી—વન૦
 મારગ મળીયા માવજી, મને રોવા સરખી કીધી,
 માયા ઉપરથી મહીની મટુકી, ઉઠાવીને લીધી—વન૦
 જસોદાજી આ લાલ તમારો, આઠા અવળી ચાલે,
 સોળ સહુ ગોપીઓમા, મન માને ત્યા માલે—વન૦

આગળ પાછળ મહેલ તમારા, વચમા અમારી મેડી,
 અગાશીમા અમેજ રમતા, સાન કરી રીંદ તેડી—વન૦
 મોર મુગટ ને કાને કુડળ, હરખે વાગે તાળી,
 આગળ પાછળ ગોપી નાચે, મધ્ય નાચે વનમાળી—વન૦
 ભમરી ખાતા ભુધરજીએ, એવી માયા કીધી,
 હરી તો અતરધ્યાન થયા, એક સખી સગાથે લીધી—વન૦
 પુરૂષોત્તમને પગલે પગલે જોતી જોતી જાઉં,
 નારાયણના દર્શણ વિણ હું, આકુળવ્યાકુળ થાઉં—વન૦
 જોતામા એક અખળા દીડી, તેને પુછી વાત,
 રાધા કહે અભિમાન આવ્યુ ત્યારે, તજ્યો અમારો સાથ—વન૦
 ઝાડે ઝાડે જોતી ચાલુ, જઈને ઝાલુ હાથ,
 તાલ જાણી ત્રીકમજીએ પ્રેમે બીડા બાથ—વન૦
 વદ્રાવનની કુજગલનમા મળીયા રાધે પ્યારી,
 મયાસમના પ્રીતમ મળતા, વેળા અમારી વાળી—વન૦

—:કળેડાની ગરબી:—

ઢાંચલડી કકોડીને વાડકીમા પાણી
 ન્હાનો વર નવડાવા બેઠી, સમડી લઈગઈ તાણી—લાલ કેમ કરીએ
 મારે કરમે કળેડુ લાલ કેમ ડરીએ લા
 મારે જુગમા વગોણુ, મારે સમયરોમા મેણુ લાલ
 ટોપલીયામા ઘાલી હું તો, કાઠખળીયા ગઈતી,
 કાકેખળીયે પુછ્યુ તારો શો સગો એ લાગે લાલ
 બાઈજીનો બેટો ને નણદીનો વીરો, ન્હાનો છે પણ કથ—લા
 રોટલા ઘડુ ત્યારે ચાણકીરે માગે ધળલઈને લીકો મારે હેડામા સાલે.

પાણીડા જાઉ તારે છેડે વળગ્યો આવે, લાલ-
 ધબ લઈને ઢીકોમાડુ હૈડામા સાલે .. લાલ-
 હાથ પગ દોરડી ને પેટ મોટું ગોળી
 ઉકરડે જઈ કળસે ભેરે, સમળી પાડે ઢોળી . લાલ

છોકરીઓની રમત. —:રાગ ગરબો:—

તમને કઈ વહુ ગોરા ગમશે લાલ અચકો મચકો કારેલી અચકો
 અમને રૂખી વહુ ગોરા ગમશે રાજ અચકો-
 એ ઠીંગણીને શુ કરશે રાજ અચકો-
 એ ઠીંગણી કામણગારી રાજ અચકો-
 એને ઉચી ઉચી મેડીએ બેસારશુ રાજ અચકો-
 એને ટોપલો ધરાણુ ધાલશુ રાજ અચકો-

ગુણીયલ ગજરો. —:રાગ ગરબી:—

માલણુ ગુથી લાવ ગુણીયલ ગજરો, તારા ગજરાનો માનીશુ મજરો
 તારા ગજરાનુ આપીશુ મૂલ, માહી ગુથજે ગુલાબનુ ફૂલ,
 જે તુ કહીશ તે કરશુ કબુલ માલણુ
 જેવી તારી હોય ચતુરાઈ, તેથી કરજે તેની સરનાઈ,
 કાલં બાકી ન રાખીશ બાઈ માલણુ
 એવી કરજે કારીગરી એમા, જુગિ હોય બેવા જેવી જેમા,
 મોહ પામે મુનિવર તેમા માલણુ-
 વર લાડકડાને રે કાજે, એવો ગુથજે ગજરો તુ આજે,
 જેવો છત્રપતિને છાજ માલણુ
 એમા જુગિ બેવાબેગ બાણી, જુએ અગમા ઉમગ આણી,
 રીઝે રાજા અને વળી રાણી . . . માલણુ

તને આપીશ હીરાનો હાર, વળી સોળ સારા શણગાર,
ઉપર હેમની મહોર હબાર માલણ
કવિતાની કીમત ઉર આણે, એજ ગજરાતુ મૂલ પ્રમાણે,
ઢાળે દગ્ગત ખીજા શુ જાણે માલણ

(હરીદાસ કૃત) — : પાંડવનો ગરબો : —

ગરૂડ ચઢી આવળે ગીરધારી, લક્ષ્મ્યા મારી રાખળે મોરારી-ટેક.
લાવે ગણપતિને ગાંધએ, ગુરૂને ચરણે જઈને નમીએ,
પદ પુણને પાવન થઈએ ગરૂડ ચઢી૦
કુતા માતા છે શુભ મતિ, સતી સાધ્વી દુપદી,
મારી વહારે ચઢે જહુપતિ ગરૂડ ચઢી૦

ધર્મ નજા તે ધર્મનું ધ્યાન, રૂડા અર્જુનના વિશ્રામ,
શીમ સહિત મહા ખળવાન ગરૂડ ચઢી૦
જેશી સહદેવને લાવે, તે તો પાડુના પુત્ર કાવે,
તેજવતા તે નકુળ આવે ગરૂડ ચઢી૦

હસ્તિનાપુરમા હોડજ ધારી, માડયા ધુત ને બાણ હારી,
પહેલે ગમ હસ્તિનાપુર હારી ગરૂડ ચઢી૦
ખીજે પાના ત ગર્થ લડાર, ધર્મ રાજા કરે વિચાર,
એમ હાર્યા તે વારમવાર ગરૂડ ચઢી૦

ત્રીજે હાર્યા તે ચતુર ચુકાવી, ગયા ધુત વિદ્યા થકી હારી,
ચોથે હાર્યા દ્રૌપદી નારી ગરૂડ ચઢી૦

પાંડવ હાર્યા ને હિમન મેલી, એમની વાત તે વિશ્વમા થએલી,
ખહુ નામી થળે મારા બેલી ગરૂડ ચઢી૦

એવે બોલ્યા દુર્યોધન અહુકારી, તેડી લાવો પાડવની નારી,
 એમ સલામા બોલ્યો પોકારી ગરૂડ ચઢી૦
 એવે દુશાશન, દોડતોરે આવ્યો, સલાને સમાચાર સભળાવ્યો,
 કેડ સાહીને ચોટલો ગ્રહી લાવ્યો ગરૂડ ચઢી૦
 સુણી બોલ્યો દુર્યોધન અહુકારી, જોળે બેસો પાડવનીરે નારી,
 એમ સલામા બોલ્યો હોકારી ગરૂડ ચઢી૦
 ત્યારે સતીએ લીધોરે શ્રાપ, તને લાગ્યું પૂર્વનુરે પાપ,
 જોળે બેસશે શોક મતાપ ગરૂડ ચઢી૦
 જોળે બેસે ગદા ભીમ કેરી, તને કાળે લીધાછેરે ઘેરી,
 બધું યાદવકુળ કયું વેરી ગરૂડ ચઢી૦
 દુર પથ છે ઠારીકા ગામ, મે'જે સુતા છે સુદર જ્યામ,
 મારી વા'રે ચઢે ઘનશ્યામ ગરૂડ ચઢી૦
 હરિએ ગરૂડ કર્યો તૈયાર, ત્યારે બોલ્યા રૂઝિમણી નાર,
 તમે ક્યારે પધારો ભર્તાર ગરૂડ ચઢી૦
 સતીને ભરીરે સલામા આણી, એના ચીર લેછે દુષ્ટ તાણી,
 તેની વા'રે ચઢુ છુ રાણી ગરૂડ ચઢી૦
 પ્રભુ ભરીરે સલામારે આવ્યા, પચાળીના પટકુળ લાવ્યા,
 કર સાહીને ચીર પહેરાવ્યા, ગરૂડ ચઢી૦
 હરિએ નવસે નવાણુ ચીર પૂર્યા, તેમા એકે નથી અધુરા,
 ભક્ત કામમા પ્રભુ છે શૂરા ગરૂડ ચઢી૦
 જે કોઇ પાડવનું પદ ગાયે, તેને કોટી યજ્ઞ દાન મળશે,
 હરિદાસનું કારજ સરાશે ગરૂડ ચઢી૦

મીરાં ચરિત્ર. —:રાગ ગરબી:—

મીરા મન મોહનશુ માન્યુ,
 વરિયા વરિયા શ્રી ગીરધરલાલ, જાણે જગ નથી કાઈ છાનુ,
 જેમલ રોકોડની દીકરીરે, સુણો, મીડતા એનુ ધામ,
 રૂપ ગુણ કોઈ સમોવડ નહીં, રૂડુ ધર્યુ મીરાબાઈ નામ-મીરા
 જ્ઞેશીએ વાચી જન્મોતરી રે, તેણા લગ્યુ નીકળ્યુ એહ,
 વરશે વિશ્વભર નાથને રે, કરશે નદ કુવરજીશુ નેહ-મીરાં
 ઉદ્યોતપુરનો રાણો રાજ્યો રે, તે સાથે કરી છે સગાઈ,
 પરણાવીને વળાવ્યા સાસરે, કઈ લૌકિક રીતે મીરાબાઈ-મીરા
 દેવીને દેવા વધામણા રે, ચાલ્યા વરકન્યા સહુજન,
 રાણે પારવતીજી પુજ્યા રે, મીરાનુ તો મોહનમા મન-મીરાં
 સાસુ કહે સૌભાગ્ય વધેરે વહુ, નમો શક્તિને પાય,
 મીરા કહે મસ્તક માફ નહીં નમે, વિના શ્રી ગિરિધર રાય-મીરા
 સાસુ કહેરે સામી બોલી આજથી, મારે નથી એ વહુનુ કામ,
 પુત્રને કહ્યુ એહને રાખો પરી, એક ન્યાફ રચાવો એનુ ધામ-મીરા
 એવુ સુણીને મીરા મગ્ન થયારે, ભહુ થયુ લાગ્યો જ જાળ,
 રાવુની સગે દિનરેણુ નિર્ગમશુ સુખે, સેવીશુ શ્રીગોપાળ-મીરા
 નદ નદન સાથે ન્યારા રહ્યારે મીરા, હરિજન આવે ઘણા ઘેર,
 નિત્ય ભજન કથા કીર્તન ઓચ્છવ, હરિના-ને કરે લીલાલેહર-મીરા
 નજુદ આવી મીરાબાઈની પાસે, લાભી આ ગો માડયો ઉપાત,,
 માસરે ગણાજીનુ કુંજ લગવ્યુ વહુ, મહીએર લગવ્યા માત તાત-
 અગળ આશ્રણ પેહેરો અનુપમ, સજો સુદર શણગાર,
 મહેલે પધારો રાણાજી તણેરે, રમી રીઝવી લ્યો ભરથાર-મીરા.

છાપા તિલક આ શી ! તુલશીની માળા, નાચો કુદો વેરાગીને વેપ,
 સગ મુકી દો સાધુ સન્તનો રે, રાણાજી તો કરે મુણી કલેશ-મીરા
 મીરા કહેરે બાઈ કલેશ ટળવાનો, એકજ છે ઉંપાય,
 કેહેજો રાણાજીને સાધુને સેવે પ્રેમે, નૃત્ય કરીને હરિ ગાય-મીરા
 વળી સોતુ રૂપ પહેરે શુ સુધયુરે, કહાડી નાખો એ ડાક ડમાળ,
 છાપા તિલક ધરી સાધુઓમા ખેંચો, ચાલો પેહેરો તુલશીની માળ-
 તમો પણ જાઓ શીઠ સાસરે રે, બાઈ વૃથા વટાળો શાને દેહ,
 મનગમતા મોહનવર સાથે તમો, સરવ તણને કરો રનેહ-મીરા
 કહેજો તમારી માતને રે વૃષ્ઠ થયા ગોવિંદ ગુણ ગાયે,
 હરિ વિના કોટિ દેવ શેવશો તોએ, જન્મ મરણ નહી જાયે-મીરા
 મુણી એમ છણકતી ખીજતીરે, બાળા આવી બધવની પાસ,
 એ બાઈ બાબી કહે છે થાઓ વેરાગી, સહુ મુકી દો રાજ અવાસ-
 એવું મુણીને આજ્યો રોષ રાણાને, પ્રેર્યો સેવક-મીરાને અવાસ,
 લાવો ખખર છે શારંગમા રે, કોણ કોણ બેઠું છે એની પાસ-મીરા
 અનુચરે આવી એમ કહ્યું જે, નથી ત્રીજી માણસ આ વાર,
 રાણીજી સાથે કોઈ પુરૂષ ખીજે છે, ઘરમા થઈ રહી છે થૈથૈકાર-
 મુણુતામા રાણો થયો રાતડો રે, ખેચી ખડ્ગ ધાયો છે તેણીવાર,
 પેઠો મીરાને મેહેલે એકલો રે, કોઈ આવે ના ધાઈ દીધા દ્વાર-મીરા
 આવી જોયું તો મીરા એકલીરે, પ્રભુએ તેને ના દીધું દર્શન
 પુછ્યું મીરાને પેલો પુરૂષ કયા છે, તાહરે લાગ્યું જેથું લગ્ન-મીરા
 કયા છે પુછો શુ રાણા રાખમા રે. તે તો સઘળે વસે છે ભરપૂર,
 ધ્યાનમા જીવે જોગી પ્રેમી પ્રત્યક્ષ દેખે, રહેછે દુષ્ટ થકી દુર-મીરા.
 કહાડી નાખોજી આ કલેશ કપટ, સત્સંગે નિર્મળ કરો મન,

પ્રેમ ભક્તિએ પરબ્રહ્મ ભજે તો, તમને થાય તેહના દર્શન-મીરા.
 એવું સુણીને આગ લાગી ઘણીરે, પણ ભાવ ના સમજ્યોરે ભૂપ;
 કાંઈ કરીને શસ્ત્ર વાવરે એહવે, દીઠા મીરાના બે રૂપ-મીરા
 તોયે મુરખ સમજ્યો નહી રે, મન સાથે ન કીધો વિચાર;
 ખીજી ખડ્ગ એણે બેચીયું રે, ત્યારે હરિયે દેખાડી મીરા ચાર-
 છાલો પડ્યો ને પાછો પ્રયો રે, રાણો આવ્યો પોતાને ઘેર,
 વિષનો ખ્યાલો મોકલ્યો પીજે, કહાવ્યું રાણાએ આણી ઝેર-મીરા
 લીધો મીરાએ મન મગ્ન થઈનેરે, પ્રભુને દેખાડી કર્યું વિષપાન;
 અમૃત સરીખું થઈ ગયું રે, એનો સમર્થ ધણી ભગવાન-મીરા
 મીરાખાઈ આવ્યા વૃદાવનમા રે, પ્રેમે નીરખ્યા શ્રી વ્રજરાય;
 શ્રી જમુના પયપાન કર્યું ને, કરી જીવા ગોમાઘને શિક્ષાય-મીરા
 હરિજન જાણી મીરાએ મળવા કહાવ્યું, તેણે કાવ્યું નાજેઉ સ્ત્રીનું મુખ
 મીરા કહે સાડ થયું સવાડ મુજને, પર પુરૂષ જોએથી દુખ-
 ખાજ લાગી હું એમ જાણતી જે, વ્રજમા કૃષ્ણ પુરૂષ છે એક,
 વૃદાવન ખગી હજી પુરૂષ રહ્યા છે, તેમા ધન્ય તમારો વિવેક-
 એવું સુણીને જ્ઞા . પામિયારે જીવા ગોસાઈ મળ્યા છે સામા ધાઈ
 હુળીમળીને હરિની વાત કરીને આવ્યા, મેવાડ દેશ મીરાખાઈ-
 રી તવાગી આજ્યા દ્વગિરે, પ્રેમે નિરખ્યા શ્રીરણછોડ;
 વારુ પુરીને પ્રભુ ની પાસે રહ્યા સદા, પહોંચ્યા છે મનમા કોડ-
 પાછળ ગસ્તાવો રાણાને થયો રે, ગયું ઉતરી મનનું ઝેર,
 મુખે માગે તે આપુ તેહને જે કોઈ, લાવે મનાવી મીરાને ઘેર-
 ઉપર ઉપરે તંડા મોકલ્યા રે, આવીને લાગ્યા સહુ પાય;
 માજી પવારો મેવાડમા વેહેલા, રાણાજી તો અન્ન ન ખાય-મીરા.

જા'જા લગી તમે રહેશો દ્વારિકા રે, ત્યા લગી કરૂં અપવાસ;
 આગ્રહ દેખી મીરા વિદાય માગવાને, આવ્યા શ્રીપ્રભુજીની પાસ—
 હરિએ હકીકત સાંભળી રે, હસી ચાપી હૃદય સાથ;
 શ્રીકૃષ્ણ સ્વરૂપમા સમાઈ ગયારે મીરા, જે જે શ્રીદ્વારિકા નાથ.
 ચરિત્ર આ મીરાબાઈનું જે કો, શિખે સાંભળે ને ગાય;
 પ્રેમ ભક્તિ તેહને મળે ને તુઠે, દયાનો પ્રીતમ વ્રજરાય—મીરા

ન્યારે રામચ દ્રજ તથા લક્ષ્મણજી વનવાસ ચાલ્યા ત્યારે
 સીતાજીએ કહ્યું કે હું પણ સાથે આવીશ, તે સમે રામચ-
 દ્રજીએ કહ્યું કે તમે પિયેર જાઓ અથવા અહીં રહો

—:તે વિસેનું ઘોળ:—

રામ લક્ષ્મણ વનમા સીધાવતા, સતી સીતાને આવતા સાથ,
 કહે રઘુનાથ પધારો પિયર ભણી—(ટોક)
 નહિ તો અહીં રહો સસરાના રાજમા હેતે હળી મળી સાસુ,
 સગાથ, નહિ તો જોડી હાથ પધારો.
 અમે વસ્તીમા નહિ વસીયે વનીતા, અમે કરશું જઈ વનવાસ
 તમે પામે ત્રાસ પધારો
 સાથે રથ કે ઘોડુ નહિ રાખીએ નહિ રાખીએ દામી કે દાસ,
 કોઈ અમ પાસ પધારો.
 તમે કોશનો પથ કીધો નથી, ચરણે ચાલવાથી પામે થાક,
 લીટી ખેચો નાક પધારો.
 અમે વનપૂજ ખાઈ ખુશીમા રહેશું, કોઈ દિવસે તો કેવળ શાક,
 વિન લુણ પાક પધારો.

વનમા નથી મહીર નથી માળીયા, નથી પહોડવા કાજ પલંગ
 રંગીત નવ રંગ પધારો
 કરશુ ઘાસ કે પાનની ઝુપડી, સુવા સાથરો તે ખુચે અગ,
 એમા શો ઉમગ પધારો
 વનમા હીરના ચીર તો નહી મળે, વનમા નહિ મળે ફરતા
 પુલેલ કે તેલ ધુપેલ પધારો.
 વનમા નહી મળે શાણી સાહેલીયો, કરશો કે સજ ખાત્યથી,
 ખેલ ઉમગ ભરેલ પધારો
 ઉષ્ણકાળે વાશે ઉના વાયરા, એવુ દેખીને ધાગો ઉદાસ,
 આવે જ્યારે જેઠ માસ પધારો
 વરસે મેઘને ઝબકશે વીજળી, તેવે ટાણે તો નહ તળે વાસ,
 નહીં છત્ર પાસ પધારો
 વનમા ઘાતકી ગહે છે રાક્ષસ ઘણા, ચારે તરફ ફરે બહુ ચોર,
 જેતુ ઘણુ જોર પધારો
 વનમા વાઘ વડૂને વાદર જેવા ઘણા વિચરે જનાવર ઘોર,
 ખચે નહિ ઢોર પધારો
 મોટા પર્વત દેખીને માનની, તમને નજરે જોયા નહિ જાય,
 દીઠિ ખાવા ધાય પધારો
 તમે રાજકન્યા કાયા કોમળી, વનવાસના હુખ ન વેઠાય,
 કાયા કરમાય પધારો
 રણુમા અધારૂ દેખી ડરો ઘણા, નથી નિસર્યા કદી ઘરખાર,
 છો નાબુક નાર પધારો
 તમે છોટી ઉમર સોળ વર્ષના, નથી સંકટ વેઠયા લગાર,
 તમે કોઈવાર પધારો.

પરણી આવીને પીઅર ગયા નથી, તમને મળવાને ઇચ્છે છે,
 માય, ચોપે ચિત આય પધારો
 રાજા જનકજી તમને ઝાખે ઘણા, તેમના સદેશા આવે સદાય,
 તેડા પાછા જાય પધારો
 ભાત ભાતના લોજન ભાવતા, તમને મોકલશે મહિપાળ,
 પુરાવીને થાળ પધારો
 અમે અવધે ફરી જ્યારે આવશુ, લેશુ સ્નેહે તમારી સભાળ,
 ત્યારે તત્કાળ પધારો
 ફડી મિથિલાપુરી મન માનતી, તેમા પામશે પરમ વિરામ,
 આપને ગામ પધારો
 ગોરી તમને ગમે તેમ હુ કરૂં, એમ દલપતરામનો રયામ
 કહે રાજા રામ પધારો પિયર ભણી

—:પછી સીતાજી બોલ્યાં તેનુ ધોળ:—

એવુ માલગી મીતાજી કહે સુણો સુદરશ્યામ સુભાણ,
 પ્યારા મારા પ્રાણ સાથે રાખો સ્નેહથી-(ટીક)
 જુદા પડવાની વાત વા'લા કહો, તેતો બોલ લાગે તીક્ષણ
 બાણ, રવુકુળ ભાણ સાથે રાખો
 સ્વામી જ્યા તમે ત્યા ઘર માહરૂં, તમથી વેગળી તે પરદેશ,
 હુ જાણુ હમેશ સાથે રાખો
 તમે જોગીનો વેશ જો ધારશો, તો હુ જોગણનો ધરૂં વેશ,
 જટા કરૂં કેશ સાથે રાખો
 સ્વામી તમેરે મુખી તો સુખ માહરે તમે હુ ખમા તો હુ ખ
 મારે દેહ, એમા શો સદેહ સાથે રાખો.

જે કોઈ પરણ્યા પછી રહે પીયરમા, અવતાર ખળ્યો ધીક
 એહ, મુવા જેવી તેહ સાથે રાખો.
 સ્વામી તમ વીના મદીરને માળીઆ, ભાસે પર્વત મોટા
 સમાન, વસ્તી તો વેરાન સાથે રાખો
 મહાવનમા ભરી વસ્તી ભાશમે, જ્યારે પામીશ દર્શન દાન
 કૃપાના નીધાન સાથે રાખો
 માનુ સસરાને માત પીતા સહિ, ભલે જીવો-કરો રૂડા રાજ,
 મને મહારાજ સાથે રાખો
 સ્વામી શુ કરે ભાઈ ભોજાઈને, સ્વામી શુ કરે સંઘર સમાજ,
 કેતુ નથી કાજ સાથે રાખો
 સાચુ સગપણ જગમા સ્વામી તણુ ખીજો સ્વાર્થી સઘજો,
 સમાર કુટુંબ પરીવાર માથે રાખો
 મારા લાડ પાલણુ તમે લાલજી, ખીજો નથી આમુનો લુ'નાર,
 કે એકે આધાર સાથે રાખો
 કાયા પ્રાણ થકી જો જુદી રહે, તો હુ તમથી જુદી પડુ છેક
 જીવુ તજી દેક સાથે રાખો.
 જે કોઈ જળથી જુદી પડી માછલી રાખે દુધમા કરી વીવેક
 જીવે પણ એક માથે રાખે
 તમે મુખના માગર રહેા વેગળા, પછી શુ ગજને પાટ,
 હવેલીના ઠાઠ સાથે રાખો
 મને હીરના ચીર ગમે નહિ, મને ન ગમે ઘરેણાના ઘાટ,
 મટાડો ઉચાટ સાથે રાખો
 હુ તો તમને દીઠે થાઉં દેખતી, અણુ દીઠે તો આધળી ભીત,
 જન્મી એ રીત સાથે રાખો

મે તો સ્નેહ તોડયા સહુ લોકથી, બાધી તમ સ ગે પુરણ પ્રીત
ચોરાયુ છે ચીત સાથે
જમવુ જીવન તમથી જુદા પડી, હોય વિધવિધના પકવાન,
તે વિવના સમાન સાથે રાખો
કરીએ ભોજન તમ સ ગે ભાવથી, હોય કેવળ શાકને પાન,
તે મેવા સમાન સાથે રાખો
પડશે તડકાને તાપ વૈશાખના તે તો જાણીશ ચંદ્ર પ્રકાશ,
રહી તમ પાસ સાથે રાખો
મુજને મેલીને પ થ પધારશે, આવી મળવાની ધરશે ન આશ
નિષ્ણે પામુ નાશ સાથે રાખો
ઝરતી વાત ઢળી પડી ધરણીએ, મતી જનકી થઈ નીરાગ,
કહે લેતી શ્વાસ સાથે રાખો
દયા કરી દેવ દલપતરામના, સતી સીતાને દેખી થયા ઉદાસ,
જતા વનવાસ સાથે ગળ્યા સ્નેહથી —

રામચ દ્રજીએ સીતાજીને કાગળ લખ્યો તેનું—ધોળ,
સ્વસ્તિશ્રી પુર લકા સોહામણી, જ્યાં રાજે છે જનક કુમારી,
રહો અખડ એવાતણુ તમતણુ, એવી આશીષ વાચો અમારી
ગોરી દેવના ભેગે જુદા પડ્યા, પણ પ્રાણ મારા તુજ પાસ,
બેશુ બાગ બગીચે કે બગલે, રહુ તમ વિના અધિક ઉદાસ.
તારો સ્નેહ ઘડીએ ઘડી સાલરે, તારો ભાવ ભુલ્યો કેમ જાય,
તારા હેતથી હૈડું ભરાય છે, તે તો લેખનથી ન લખાય.
મારે અર્થે તમે બાળપણ થકી, તબ્યો સઘળો પીયર પરિવાર.
મારા લેશ વચન નહિ લોપિયા, નથી કેપિયા કદીએ લગાર

તારી નમ્રતા અમ્રતથી ગળી, વળી શોભીતો શાન્ત સ્વભાવ
જથી મનની ઉદાસી તુરત મટે, તારા બોલનો એવા બનાવ
ગોરાદે તારા ગુણ કેમ વીસરે, કેમ વીસરે વીલાપ ભર્યા વેણ
હોતે હસ્ત વદન તારૂ વનીતા, મારા નીરખવા તલપે છે નેણ
દિવસે તુજ વિના દિલમાં ગોઠે નહીં, પીવું પાણી કે જમવું અનાજ
રાતે રોધને આજ્યો રાતી થઈ, લોક પુછે તો આવે છે લાજ
ગોરી મનમાં ધીરજ ધરી રાખવી, કાલે ભાગશે ભવના વીજેગ
જેથી રીંજે આપણને જગપતિ, એવો અહોનિશ કરજો ઉદ્ધાગ
જે જે વૃક્ષ પડોશીયો શુષ્ક છે, તેને પ્રીતથી કહેજો પ્રણામ
વીલીક્ષણ મારા મીત્ર પવીત્રને, કહેજો જરૂર હોય જો કામ
જોઈતી વસ્તુ જરૂર મગાવજો, કશી વાતે મુઝાશો ન મન
કાલે દેખીશુ દીવસ આનંદના, જાશે વીસરી દુ ખે ભર્યા દન.
જે જે ખ્યારી તમારી સાહેલીયો, તેને પણ મારા કહેજો જુહાર
સાસુ સમરાની આશીષે મુદરી, મળશુ ભામની ને ભરથાર
વધે સ્નેહ ને સપ મુજન સાથે, તેવી તન મન રાખજો દેવ
અમે થોડી અવધે હવે આવીશુ, એમ લખે દલપતરામનો દેવ

—:કૃષ્ણજીના દશ અવતારનો ગરબો:—

કૃષ્ણ કનૈયાને જઈ મળોરે, હરી હૃદયાના હાર મારા બહાલા
પહેલે રૂપે શ્રીહરીરે, ધર્યો મચ્છા અવતાર મારા બહાલા
શ ખામુરને મારીયોરે, આપાવ્યા પ્રહાના વેદ, મારા બહાલા—કૃ૦
ખીજેને .પે શ્રીહરીરે, ધર્યો કચ્છા અવતાર મારા બહાલા,
કચ્છે તે સાગર ડોળીઓરે, ચૌદ રત્ન કાઢ્યા બહાર, મારા બહાલા—કૃ
ત્રીજે ને રૂપે શ્રીહરે, ધર્યો વરાહ અવતાર મારા બહાલા,
પૃથ્વી દાતમા ઘાલી લાવીયારે, ગઈતી રસાતાળ, મારા બહાલા—કૃ.

યોથેને રૂપે શ્રીહરીરે, ધર્યો નૃસીંહ અવતાર મારા બહાલા,
 હીરણ્યકશ્યપને મારીયોરે, પ્રહ્લાદની કીધી સહાય મારા બહાલા-
 પાત્રમે રૂપે શ્રીહરીરે, ધર્યો વામન અવતાર મારા બહાલા,
 બળી પાતાળે આપીઓરે, આપ થયા છડીદાર મારા બહાલા-કૃ
 છક્રે ને રૂપે શ્રીહરીરે, ધર્યો કૃશ્ણરામ અવતાર મારા બહાલા,
 કૃશ્ણરામે કૃશ્ણી કૃશ્ણીરે, કાપ્યા સહસ્રાર્જુનના હાથ મારા બહાલા.
 સાતમે ને રૂપે શ્રીહરીરે, ધર્યો રામ અવતાર મારા બહાલા,
 રામે તે રાવણ રોળીયોરે, દેવોને કીધુ સુખ મારા બહાલા-કૃ
 આઠમે ને રૂપે શ્રીહરીરે, ધર્યો કૃષ્ણ અવતાર મારા બહાલા,
 કૃષ્ણે તે કસને મારિયોરે, આખ્યુ ઉગ્રસેનને રાજ મારા બહાલા-
 નવમે ને રૂપે શ્રીહરીરે, ધર્યો બુદ્ધ અવતાર મારા બહાલા,
 દશમે ને રૂપે શ્રીહરીરે, ધરશે કલકી અવતાર મારા બહાલા-કૃ.
 કાલીંગાને મારશેરે, કમળા કેરા કથ મારા બહાલા-કૃ

—:નરસીંહ મહેતાની હુંડીનો ગરબો:—

મારી હુડી સ્વીકારો મહારાજરે, શામળા ગીરધારી,
 પ્રભુ એક તમારો આધારરે, શામળા ગીરધારી-શા૦
 પ્રહ્લાદની પત રાખવા, ધયુ નરસીંહ રૂપ,
 થ બથકી બહાલો પ્રગટીયારે, વહાલે માર્યો હીરણ્યકશ્યપરે-શા૦
 નીલાડામાથી બળતા ઉગાર્યા, ખીલાડી કેરા બાજ,
 ટીટોડીના બહાલે ઇડા ઉગાર્યા, હરી હેતે થયા રખવાળરે-શા૦
 વાણીયાને વીમાસણ કરી, ને મજાવ્યો માટીનો અહાર,
 બાઠણીયામા બાળક બાડીયે, તમારી મરણ પ્રમાણે મહારાજરે-શ
 રાણાજીએ કાળ વધારીયો, મીરા કારણ મહારાજ,
 ઝેર બોલ્યા તે અમૃત કયા તમે, ઝેરના જરણ હારરે-શા૦]

ગગેવ કેરે કારણે ચકકર ધરીયુ હાથ,
 સુધન્વાને કારણે તમે, તેલમા તળાયા નાથરે-શાં
 શીળીરાજની મટી-છાએ, તોળાણી, ખાત્રી કર્યા શરીર,
 ધર્મ કેરે કારણે તમે, કોલા, કે'વાણા મહારાજરે-શાં
 સાડા ત્રણસો ખોડલા નાગરના, જુનાગઢ મોજર,
 તેમા નથી મારે નોતર, મને, નાતે દીધો તીરસ્કારરે-શાં
 ઝુપડી તારા મેવકની, જમવા નથી જર,
 બેટી બેટો તો વળાવીયા હવે, વળાવી ઘરની નારરે-શાં
 અરથ તો મારે ગોપીચંદ્રુ, તુલસી હેમનો હાર,
 સાચુ ઘરેણુ મારે શામળો મારી, દોલત છે ઝાઝને પખાજરે-શાં
 હુ નથી મોટો લાખુ પની, હુ નથી શેઠ શાહુકાર,
 નરસીહ મહેતાની વીનતી હુ તો, નાગરમા છુ કગાળરે-શાં
 શેઠ તો દ્વારકાપુરીવશે, શામળશાહ જેનુ નામ,
 હુડી લેજો હાથમા મોહન, કરજો પછી ખીજુ કામરે-શાં
 તીરથવામી ગામમા પ્રેરે, પુછે નામ ને ઠામ,
 ગલીએગલીએ ફરી વળ્યા, અહીં નથી શામળશાહુ નામરે-શાં
 કુતારે ધુત વિદ્યા કરી, અમને કહેતુ હતુ બધુ ગામ,
 કગારે કરી ઠેકડી, અમારે પુર્વ જન્મના પાપરે-શાં
 તીરથવામી ગામમા ફરી, નીકળ્યા ઝાપાળારે,
 ત્યારે રૂપ લીધુ વા'લો વણીકનુ, વા'લો શેઠ થયા તત્કાળરે-શાં
 કાને કુઠળ જળહળે એના, તેજતણે નહીં પાર,
 બાએ બાજુમધ બેરખા, હરીને હૈયે છે હેમના હારરે-શાં
 હુડી લાવો મારા હાથમા, શામળશા' મારૂ નામ,

હ મેશા લખજો હુડીયુ, કે'જો વાણોતર સરખુ કામરે - શાં
 હુડી હાથે હા'ત આપી, વા'લે પુરી હુઈયાની હામ,
 નરસીંહમહેતાનો સ્વામી શામળો, વા'લે નવખડમા રાખ્યુ નામ,
 આરી હુડી રૂઝારો મહારાજરે શામળા ગીરધારી
 માથે ધણી ધાર્યાં કીરતારે શામળા ગીરધારી
 મને કોઈની તથી પરવારે શામળા ગીરધારીરે
 મારે શામળીયા જેવો મસ્તકારે શામળા ગીરધારી
 તમે શામળીયા લેજો મારે શામળા ગીરધારી
ઓધવજીનો સંદેશો (૧ લો) — :રાગ ગરબી: —

ઓધવજી અમ માથે રસિયો રૂઝણે, રીમાયા કેમ કહોને દિલની વાતજો,
 આટીને છુટી તે વ અમે જણીએ, મોહનજીના મનમા મોટી ધાતજો.
 લક્ષ્મી સૌ જાગરે લોભી લાલના, શુભવત છે પશુ ગાયોના જોનાજો,
 આહિરડો શુ મમજે મનની રીતમા, કાનુડો કાઈ કુડા ચઢાવે આજોજો
 જીવન સગે રમવા જોમન જાળવ્યા, જાળપણમા ખાતે કરતા ખેલજો,
 મનડાની વાતોરે સૌ મનમા રહી, મેલી ગયા કાઈ દુખડા ફેરી હેલજો
 વચને અમને વાજારે એ વિકૂને, જતા જતા જુડો દીધો કોલજો,
 છોકરડા સગેરે અમને હેતર્યાં, તજી ગયો એ તરકરનો શો તોલજો
 મહિયરિયે જાડ ને મુજને ખીજવે, સાસરિયામા સાસુનો સતાપજો
 નહાતી તે નજીલરે જાણે બોલડે, પુરણુ લગ્યા પાડોસણુના પાપજો
 દુખડાની વેળાએ સુખડા સામરે, અત સમે તો કોઈ ન આવે કામજો,
 સગપણુ તો સોનુરે પીતળ પ્રીતડી વહાલપણુમા વેર કરી ગયા સ્વામજો.
 દયા નવ આરીરે દિલથી હિતર્યા દાસીનો તો દોષ ન જાણ્યો કાયજો
 પરમેશ્વર જાણીને પ્રીતે પૂજતા, હજીજો અમે હાથે કરતા છાયજો.

ભણકારા વાગે છે મોજન પારસતા, જમણ કરીને જોઈએ હરિની વાટજો,
સાસુજી પૂછેરે વહુ તમે સાભળો, રસોઈ કરતા આવડો શો ઉચાટજો
અવગુણને ગુણ શારે અખળા રાકના, વાઢ વણે પણ વનિતા સગ શુ વેરજો,
રઘુનાથના સ્વામીને કહેજો એટલુ, ઘણી થઈ હવે પ્રભુ પધારો ઘેરજો.

ઓધવજીનો સદેશો (ખીજો)—રાગ ગરબી:—

ઓધવજી સદેશો કહેજો સ્થામને, મારા સમ જો મક્કી મનનો મેલજો,
કાનુડો કપટીરે આવડો કેમ થયો, જગ કરીને છેતરિયે નહિ છેલજો.
આટલા દિવસરે આવુ નવ જાણતી, ધરથી ન જાણ્યા ધૂતારા ઢગજો,
પાણીડા પીનેરે ધર શુ પૂછિયે, ખાળખણામા કીધો એ શુ સગજો
અણ્ણતેડમા જાતારે નદને આગણે, વણ કરાવ્યા કરતા ધગના કામજો,
એવેરે મિશે જઈ મળતા કા'નને, પલકે પલકે કરતી હુ પરણામજો.
દીવડા મિશેરે દુર થઈ આવતી, વનો કરીને વળતી વારવાગજો,
મોહનના મુખનારે લેતી મીઠડા, જશોદા મુજને કહેતા નિર્ભજ નારજો
માડીથી ઝાનારે મેવા લાવતા, વાટકડીમા દો'તા ગૌરી ગાયજો,
હુધને દહિ થેરે હરિને સિંચતા, મે જાણ્યુ જે જીવન મોટા થાયજો
વરીડા કીધારે વળના લોકને, લાલા કીધા ગોપી ગિરધરલાલજો,
કૂલડિયે પાખડિયે હુ નહિ દૂખતી, કેમ વિસાર્યું વિઠ્ઠલજીએ વહાલજો
જમાડી જમતારે જીવન પ્રાણને, પવન કરીને પોઢાડતી પર્યંકજો;
એવારે મુખડા તો મુખને વહી ગયા, વેરી વિધાતાએ અવળા લખિયા અકળે
આબૂપણુ ધરતારે હરિને અતિ ધણા, મોર મુગટને કુડળ ઝગકે કાનજો,
નાજની રીતિએ મોહન માલતા, નિત્ય નિત્ય નિરખી જોતી નવલે વાનજો
વાસીદુ વાળતા ધરતી માતનુ, રખે રજુ ઉડે રસિયા અગળે,
આખણડી આગળથી હરિનવ નકતી, શા માટે હરિ તજ્યો અમારો સગજો

દુ ખડાની વાતોરે કયા જમ દાખવુ, કહિયે છિયે પણ કહ્યું ન માને કોયજો;
કુવાની છાયડી તે કુવામા સમે, તસ્કરની મા કોરીમા પેશી રોયજો.
અમાગ અવગુણુરે હરિના ગુણુ ધણા, જોધ નવ કરિયે વડા સલાતે વેરજો;
રઘુનાથના સ્વામીને કહેજો એટલુ, મળવા આવો મનમા રાખી મેહેજો.

આધવજીનો સદેશો (ત્રીજો)—રાગ ગરબી:—

આધવજી અમળા તે સાધન શુ કરે, વાવાનિના તો રેહની પ્રગટી આગજો;
સદેશો લાગ્યારે જુડા વીજોગનો, નથી ખમાતો દાઝયા ઉપર ડામજો.
જોગીડા થઇયે તો જગમા લાજિયે, ભોગીડા ક્યમ ધરિયે ભગવો ભેખજો,
નિશ્વાસે વસુ છુ વાલમ આવશે, અગ માહિની ઉપની રગની રેખજો.
જગમની જુગતી તો મર્વે જાણિયે, સમીપ રહે પણ શરીરનો નહીં સગજો;
એકાત વમવુરે એકજ આસને, ભેદ પડે તો પડે ભજનમા ભગજો.
ફકીરી સાધ્યાતુ તો ફળ પામિયે, દમન તજીને દીલ કરિયે દરવેશજો,
દેવને દેખેરે દીલ દેદારમા, પોમારિયે શુ પ્રભુ નથી પરદેશજો.
સન્યાસી થઇએ તો સુખદુખ સામરે, વસ્ત્ર તજીન વનમા કરિયે વાસજો,
પૂરણ પ્રીત વિના તો પ્રભુજી નહીં મળે, દેહ દમનમા દુ ખડા મારે માસજો.
જીતી તો જાણેરે જ્યાં ત્યાં જીવને, જતી ખરા જે જાણે જીવતી જાતજો;
અલભેલો મેલીને નહિ થાઉં આરજ, બુદ્ધ નહીં કાષ્ટ દેખીને વળી ભાતજો.
બ્રાહ્મણ તે જાણેરે, સાચા બ્રહ્મને, વિપ્ર વિવેકી વેદ તણો લે સારજો;
ઉપિપત્ની રીઝીરે હગિના રગમા, પ્રેમ કરીને પૂજ્યા નદ કુમારજો.
ખટ દર્શન વાળાને તો દુ ખડા ખગ, બાધ્યુ માફ મોહન સાથે મનજો,
જ્ઞાન ગુહારથ તો મનમા ગમતુ નથી, સુદર વરને સોખ્યા તનમન ધનજો.
આ સાફ જાણો તો શે નથી રાખતા, જપતપ સાધન જગતમાહિનુ કામજો;
વહોરતિયા વિના તો વસ્તુ નહીં મળે, મધુકર એનો તો ન્યારોડે કામજો.

હરિ પાસે હતું તે અમને અપિયુ, અમ પાસેથી ભરી પ્રેમની પોઠજે,
સ્થુનાથના સ્વામીને કહેજે એટલુ, હેત હતુ તે આવ્યુ હયાનુ હોઠજે
નરસૈમહેતાકૃત —:રાગ ગરબી:—

મારૂ વદ્રાવન છે રૂડુરે, વધકુઠે નહિ આવુ,
નહિ આવુ નદજીના લાલરે, વધકુઠે નહિ આવુ —ટેક૦
એમી રહેવુ ને ટમટગરે જોવુ, નહી આવુ નહી પીવુરે,
વૈમાન મોકલો તો મોકલો વેહેકુ,હુ આવીશ સૌના પેહલુરે-વૈકુઠે
અદ્વના લોક તો છે અતી ડુડા, વામી પ્રજના રૂડારે-વૈકુઠે
જ્ય વિજ્ય એ પોળીઆ હતા,તેને તતલણ મેહેલ્યા કાહાડીરે,
નરસૈયાનો સ્વામી અતરયામી,તમે સાભળાને મારગ પ્રાણીરે-વૈ૦

મુળદાસકૃત —:રાગ ગરબી:—

કયમ કરી ભરીએ આછા નીરરે, જુમનાને આરે,
કાઠડે ઉભા ગીરધરલાલરે, ગોપીના વાહલા—ટેક
સોના રૂપાનો મારો પ્રાટ ઘડુલો વાહલા,
ઉઠાણીએ રતન જડાવરે, ગોપીના વાહલા
એકવાર જુમના પાણીઝે ગયાતા વાહલા,
સાથે નહીયરોની હારરે ગોપીના વાહલા
સાસુ ધુતારી મોરાં નજુદી કગારી વાહલા,
નાનો દીયરીયો દેશે ગાળરે, ગોપીના વાહલા
એક એક મોતી મારૂ લાળ મવાયુ વાહલા,
પરોવ્યુ છે તે મોના કેરે તારરે, ગોપીના વાહલા,
વળગા જુમી તમે ન કરોને સ્વામી,
મારો તુટશે નવસર હારરે, ગોપીના વાહલા

તાણેા મા તાણેા મારો હાર તુટે વાહાલા,
 માતીડા વેરાયા માણેક ચોકરે ગોપીના વાહાલા
 માથે મટુકી હુ તો વન વન ફરતી વાહાલા,
 દેખે મારા મહીઅરીઆના લોકરે ગોપીના વાહાલા
 ઝુળદાસ કહે પ્રભુ મોહન મળીયા વાહાલા,
 ચુર્યા માગ મનડાના કોડરે, ગોપીના વાહાલા
રૂગનાથકૃત —:રાગ ગરબી:—

નવા નદ ગામના ગોવાળીયા, માહે નદકુવર સરદાર,
 સહુ આવ્યા સાકડી પોળમારે ત્યા રોકી રાધા નાર-નવા
 કંહાને ગોવાળાને એમ કહ્યું, એને સહુ મળી લો સ કેત,
 માહેથી જવાના પામે જીવતી, એતો ફરી ફરી દગો દેત-નવા,
 ભારી હાર તોડી નાખુ નારના ફેાડું મહીડા કેરૂ માટ,
 મારે ઘણા દાહાડાની દાઝ છે, આપણી ઓળંગે છે એ વાટ-નવા
 દાણ ચોરી કમીને વર લયું છે, આજ લલી આવી છે હાથ,
 રૂઘનાથના સ્વામીને કહેવાને, સહુ ભરી લઈશુ સગાથ-નવા
રૂગનાથકૃત—:રાગ ગરબી:—

મારો મારગ મેહેલોને માવળ, તમે જવાદો જહુનાથ,
 માટ મહિડાનું ભરે થયું, મારો જન સધિરનો સાથ-મારો.
 કેમ રોકી રહ્યા હો કહાનળ, ડાઈ શુ કરવું છે કામ,
 માગે પાલન મેહેલો પાળળા, અળગા રહો સુદર શ્યામ-મારો.
 દાણ દધિનું જાણ્યું નથી, નવું નહિ થાય આજ,
 પરનારને નવ રોકીએ, કપડું છે કમનું રાજ-મારો.
 ગેડી ગાવાળે ઉચી કરી, ત્યારે જોડ્યા ગોપીકાએ હાથ,
 રૂઘનાથના સ્વામી શામળા, માડું જાણે જગનાથ-મારો.

રૂગનાથકૃત —રાગ ગરબી:—

તુને જાવ નહિ દેઉ જીવતી, દાન લીધા વિના આજ,
 માને વાન કરે વઢવા તારી, મુને વહેવારમા શી લાજ-તુને
 ગોપી ત્યા હરણી વાહુ વાહુ પીઉ,લાવો લાવો કરે તે કોડ,
 રાજ કસરાયનુ કેટલુ, મારો અમલ છે ચઉદ લોક-તુને
 તુ અજાની થઈ ગોપીડા, મારૂ નવ હીધુ તે દાણુ,
 રૂગ જીગમા નદરાયનુ, દાણુ ગોરમનુ પરમાણુ-તુને-
 મે ઘણી યાણી હીડી ગોવાલગી, ડગ તુજ સરણી નહી કોય,
 રૂગનાથના પ્રભુને દેતરી, ડેવી જાવ છે આજ જોય-તુને.

રૂગનાથકૃત —રાગ ગરબી:—

અલ્યા વેગળ રહે વરણાગીયા મે જોયુ તારૂ જોર,
 કમ સાડ નારી આવીયો, થઈ રહ્યા નદકીશોર-અલ્યા૦
 અગા અલિમાને બેલવુ, ક'હાન કીજે નહિ મોટાઈ,
 પ્રલ અનણ્યા આગળ હાકીએ,વાહલા હુ નહી જાઉ વહાઈ-અલ્યા૦
 વાત જવાદેને દાણુની, પીએ તો ગોરસ પાઉ,
 તો નવરા દો નદલાલજી, હુ મારગ ખોટી થાઉ-અલ્યા૦
 મહિ મીડા ખોલે તો મજે, વાહલા વઢવાની રી વાત,
 રૂગનાથના સ્વામી શામળા, મળોશુ માઝમ રાત-અલ્યા૦

દયારામકૃત —રાગ ગરબી:—

કાનુડો કામણુગારોરે સાહેલી આતો
 કનુડો કામણુગારો રસ ભર્યો ને રૂપાળો,
 અશો આખલડીનો ચાળોરે સાહેની આતો
 દજ ગતો મદ, મારો, વાચળીમા ગીત ગાતો,

નમ્રણાસુ કરે વાતારે સાહેલી આતો
 જળ જમુના ગદતી પાણી, પ્રેમ પીડા ભરી આણો,
 ઘેલી થઈ હુ આવી છાનીરે સાહેલી આતો
 તે કહ્યું તે મે ન માન્યુ, આજ મારી જાતેજ આણ્યુ,
 આવડુ મે નોતું જણ્યુરે સાહેલી આતો
 એહેની તારે પાયે લાગુ, વાહલા વીના ઘેલુ લ'ગ્યુ,
 દયાનો પ્રિતમ માગેરે સાહેલી આતો

નરસૈમહેતાકૃત-પ્રભાત—:રાગ ગરબી:—

જાગોરે જસોદાના જીવણ, વહાણુલા વાયા,
 તમારે ઓશીકે મારા ચીર ચ પાયા—જાગોરે
 પાશુરે મરડો તો વા'લા, ચીર લેઉં તે તાણી,
 સરખી સમાણી સઘઈરો માથે, જાણુ છે પાણી—જાગોરે
 પ બીડા બોલેરે વહાલા, રજની રહી શ્રોડી,
 સેજલડોથી ઉઠો વહાલા, અજશડા મોડી—જાગોરે
 સાદડી પાડુ તો વાહલા, લોખંડીઆ જાગે,
 અશુઠો મરડુ તો પગના ધુવરા ગાજે—જાગે રે
 સામુડી જાગેરે, વેરણુ નાણુદી જાગે
 ઓ પેલી પાડોસણુને વેર વલોણુ વાગે—જાગોરે
 જેને જેવો ભાવ હોય તેને, તેવુ ધાયરે
 નરસંધ્યાના સ્વામી વીના રખે વહાણુલુ વાએ—જાગોરે
દયાગમકૃત સ્તુતી —:રાગ ભજન ગરબી:—
 શ્રી વલ્લભ વિઠલ શ્રીજી સ્વામી ગામળીયા વા'લા,
 સઘણુ ચમજો છો અતરજમી નદલાલરે

લય તો લાગે છે મુજને ભારિ, શામળીઆ વા'લા,
 અતકાળે શી વલે યશે નારી નદલાલરે
 શેવા મ્મરણ ના ભાવે કીધુ શામળીઆ વા'લા,
 રડનાધુને દુખ દીધુ નદલાલરે,
 વેદધર્મને વીસર્યા, શામળીઆ વા'લા,
 અવગુણ ભર્યા છે મુજમા સારા નદલાલરે
 મદુ જાણે છે ભક્ત સાચો શામળીઆ વા'લા,
 પાપડી પાપી નથી ઝાચો નદલાલરે
 બાહ્ય નહાની લાજ ધરજો શામળીઆ વા'લા,
 ખીડા ન પામુ એવુ કન્જોરે નદલાલરે
 મનમુગ્ધ લોચનમા આવી રહેજો શામળીઆ વા'લા
 દેષ ન જોશે દરશન દેજો નદલાલરે
 શ્રી મુખ જે દયા તે નાચુ કન્જો, શામળીઆ વા'લા,
 દુખ દયાના મગ્ગે હરજો નદલાલરે

દયાગમકૃત સ્તુતી — રાગ ભજન ગરબી:—

સર્વ તજીને ભજીયે શી ગોવિંદને,
 જે નારાયણ નોપારાના આધારજો,
 ભાગે સકટ કુડારે સસારના,
 જેના નામે ઉતરીયે ભવપારજો—નવ
 નાપર માને વચને પ્રવણ વન ગયા,
 ન રહજીએ દીધો છે ઉપદેશ જો,
 રાત ભજિત વૈગ્ય તો મનમા આણીયા
 પ્રભુ ભજયા નાઈ ત્યા જઈ બાળે વેશજો—સર્વ

દૈત્ય પુત્ર પ્રહ્લાદજી આજે થયા,
 લાગ્યો છે કાઈ પિતા પુત્રનો વાદજો,
 સ્તભ થકી પ્રગટયારે નરસિંહ રૂપ ધરી
 શ્રી મહાપ્રભુજીએ કીધો તેને સાહાયજો—સર્વ
 લાખાગ્રહમા પાડવને આવી મળયા,
 ભકતજનોને હીધી છે, ઘણી ધીરજો,
 સ્મરણ પહેલા આવ્યા છોરે તમે સદા
 ભકતજન ઉગાર્યા પાચે વીરજો—સર્વ
 સુખમાત્રુ દરિદ્રપણુ તો જાણીયુ,
 મુષ્ટિક તાદુલ આરોગ્યા મહારાજજો,
 દામ દયાના પ્રભુજીએ કરૂણા કરી,
 ભકત જનના કીધા કોટીક કાજજો—સર્વ

અધ્વયુક્ત પ દરતીથી-સો. મા. તીલકનો-:ગરબો:-
 પડવે, શુ શુરવિર સિંહ સિંધાવ્યારે,
 ઓ કેશરી હિંદુ કુમાર શુ તલસાવ્યારે
 ખીજે, બળાપો થાય થયા શુ વિયોગીજે,
 અદ્રશ્ય થયા શુ આપ ભારતના ભોગીરે
 ત્રીજે, તિલક વીર હિંદનો હીરોરે,
 શુમાવ્યો નર ને નાર મળે કયા વીરોરે
 ચોથે, તે ચતુર્થ તરીતી ઝાઝીરે
 જગાવીઓ ભારત દેશ રહ્યો આખો ગાજરે,
 પાચમે, પ્રાક્રમ તમારૂં સાલેરે
 હિંદુભાગી કીધો દેશ કો'ને હવાલેરે,

છહે, છેતરી છેહ અમને હીધોરે
 સ્વરાજ્યની આપી આશ ગ્યાલો પીધોરે,
 માતમતુ, તે સત્ય શસ્ત્ર કીધુરે
 દીગ વિજય કરવા કાજ ખીડુ હીધુરે,
 આઠમે, તો આશ મોટી રાખીરે
 યાહોમ કરી સરવસ્વ પ્રેમ રસ ચાખીરે,
 નામે, રત્ન નર નમેરા કીધારે
 હુખ વેહયા દેશને કાજ ગયા કયા મીધારે
 દનામે, દાવાજી ઉગ મળાયેરે,
 વાદળ રૂપી એ યમ = ૧ વેળાયેરે
 એકાદશી, જે વૃત છે પ્રાણ હારીરે,
 વૃત કરવા કિયે દેશ ગયા ગુણુશાળીરે
 બારમે, બેડી ધગી દેશ માટેરે,
 ખટ વય રહયા શુ કેદ મત્યને માટેરે
 તેરમે, ત્રણ વાર જેલ મહેલ ગોલાવીરે,
 તળવવા તનના ટેક ગયા ના હારીરે
 આદશે, ચિતવન તમારૂં કરીયેરે,
 દીન રાજીને લાણુ લાણુ, ધ્યાન તો ધરીયેરે
 પુતમે, તુજ પ્રેમ સદયમા રાચેરે,
 વીર સમસ્ત પાકો દેશ મણી, એ ચાચેરે

પ્રીતમકૃત—:રણુછોડણની ગરબી:—

ધન્ય હાકોર રૂડુ ગામ, વમે મારો વહાલોરે,
 શામળીઓળ ચતુર મુજાણુ, તેને જોવા ચાલોરે

બહુ બોડાણાની પ્રીત, પ્રભુજી પધાર્યારે,
અહીંઆ આતી ઉત્તમ કીધા કે, અધમ ચોધાર્યારે
વણા પાપી તે પાવન થાય, દરશન કરતારે,
હુખ જન્મ મળના જાય, સામા ડગ ભરતારે
એવો આનંદ રૂપી અખડ, અતરબીરી,
વહાલો પ્રેમ તણે વશ થાય, પ્રીતમનો સ્વામીરે,
એતો ભક્ત તણે વશ થાય, પ્રીતમનો સ્વામીરે,

શ્રી રણુદોષની પદ્ય તીર્થીએ.—રાગ ગરબી:—

અખી પડવે પુરુષ પ્રહ્મ, જે કે જ નતણે,
રૂડો રણુદોષનો ધર્મ વેદ વખણે,
સખી ખીજે, ગોડણુજી બોલબોલ્યા એવારે,
રાખશે તો રહેને તોલ, ઉપજે એવારે
અખી ત્રીજે, તે તુલગીના વન પ્રભુજીને પ્યારારે,
હાથમા વાવે હગ્નિના જન ગોભે મારારે
સખી ચોચે, ગાલ્યા નય વમમી વાટેરે,
રૂઢીયામા ગોડગપ, મળવા માટેરે
સખી પાવમે પળીયા પદ્ય, તડકા તનમારે,
મેવા કરે હરિના જન, મોહ્યા મનમારે
સખો છૂં, છાપા અગ, ધણિના ધરીયારે,
રાખે રૂઢિયા માથે રગ, હવે મન હરીયારે
સખી સાતમે, મુદર શ્યામ, મોહન મળીયારે,
હુતો આવીશ તમારે ગામ, ફેરા ફળીયારે
સખી આઠમે, જોડી વહેલ, બળવત બેઠારે

પુરવ દેશમા કરી મહેર પથમા પેઠારે,
 સખી નોમે, નમવા જાય, આણી રાખેરે,
 સેવક મુતા સાગીમાય, હરી રથ હાકેરે
 મખી દશમે, આવ્યા ડાકોર, હરજી રસીયારે,
 તે ઠેકાણે ઠાકોર, બહાલો મારો વસીયારે,
 સખી એકાદશી, ના દન, ગુગળી ઘેરયારે,
 મધરાતે આવ્યા મહારાજ, હેરણુ હેરયારે
 સખી બારમે, બાધ્યા છે બધ સેવકથી છાનારે,
 સોનુ તો સવા વાલ પુજીમા પામ્યારે,
 મખી તેરમે, ગુગળી ઘેર, પાછા ફરિઆરે,
 મધરાતે આવ્યા મહારાજ, કારજ સરીયારે
 સખી ચઉદશે, ચરણામૃત પ્રેમે પીવારે,
 હરી કંજુ નદલાલ સદેશ ન ડીધારે
 સખી પુનમે, પુજા થાય શોભા સારીરે,
 દમન કરવાને જાય, નરને નારીરે
 મખી પદર તથા સાતવાર, જે કોઈ ગાશેરે,
 તેને મળશે દ્વારકાનો નાથ વૈકુંઠ જાશેરે
મીરાંબાઈ —:ગગ ગરબી:—

વાટ જુવે છે મીંગ રાકડી, ઉભી ઉભી—વાટ૦
 મુનીવર સ્વામી મારે મદીર પધારોરે,
 વા'લા એવા કરીશ દીન રાતડી, ઉભી ઉભી—વાટ૦
 પુલના તે હાર ને પુલના તે ગજારે,
 પુલના તોરારે પુલ પાખડી, ઉભી ઉભી—વાટ૦

સુદર પકવાન મીઠાઈ ચેને મેવારે,
 ઘેખર જલેમી તલ સાકળાં, ઉભી ઉભી—વાટ૦
 લવીંગ મોપાગીને પાનના ખિટવારે,
 એલચી દોડાને તજ પાળડી, ઉભી ઉભી—વાટ૦
 સાવ મોનાના સોગઠા ઢાળ્યારે,
 રમવા આવે તો નય રાતડી, ઉભી ઉભી—વાટ૦
 મીરાબાઈ કહે પ્રભુ ગીરધરના શુભુ,
 જોતા ઠરે છે મારી આખડા ઉભી ઉભી—વાટ૦

—:ગગ ગરબી:— (શંકર વર.)

આજ મારે ઘેર સોહેજોરે, શંકર આજ્યા ખાર,
 ઊમયાએ તપ માડીયો, વરૂ શિવશકર લગ્યાર,
 શંકર વર સજ કરો — (ટેક)

ઊમયા ઉભા તપ કરેજે, જોવા આજ્યા ઇશ,
 મહા વનમા તપ માડીયા, તેને વહી ગયા જુગરે પચીસ—શ૦
 મે તમને વર આપીયોરે, ઊમયા જાઓની ઘેર,
 મેનાને મહીર વમો, મારે કરવી છે કંઈએક પેર—શ૦
 ઊમયા ઉઠીને આવીયારે, માને લાજ્યા પાય,
 મેના મા મે વર વચ્ચો, જેને ચૌફ ભુવન મુખમાઠા—શ૦
 મેના મુખથી જોત્રીયારે, સાલજ ગવરી વાત,
 ભીખારીને શુ* વરા, એની કોઈ નથી જાણતુ જાત—શ૦
 ઘરડો જોઈ લાજ નહીજે, જોલા મુખથી વાણ,
 ખીજે વર હુ નહી વર, શિવશકર પાજે જાણુ—શ૦
 વૃષ્ણ વૃષભે ચડી આવીયોરે, જોગી મરખુ રૂપ,
 એ વરને તુ શુ વરા, ખીજ છેરે ભુતળમા ભુપ—શ૦

વાઘાખર શિવ હોડભેરે, મસ્તકે ધ્રુવ કપાળ,
 નાગ હાર હારાવળી શિવ, કહે સોઠયે રઢમાળ—શ૦
 જટામુટ ભસ્મે ભરયોરે, અગે વીટયા નાગ,
 મેના મનમા લાજયા, એને નથીરે દીધાનો લાગ—શ૦
 મેના મુરછાગન હવારે, પડીયા ધરણી હેઠ,
 ઉમયાએ મન વિમાચીયુ, મારે કરવી તે કમ્ એક પેર—શ૦
 ઉમયા કહે મુણા નાથજીરે, મેના થઈ છે મૃદ,
 તુજને કેા જાણે નહી, તારુ આદ અતર તે ગદ—શ૦
 ઉમયા કહે મુણા નાથજીરે કરોની રૂપ પ્રકાશ,
 પુરમા જોવા સહુ મળ્યા, તારી થાયરે જગતમા હાસ—શ૦
 વચને રૂપ પ્રકાસીયુરે, સુરજ કોટી પ્રકાશ,
 મોળ કળા શશી જગમગે. ગગ મસ્તકે લીધા વામ—શ૦
 શકર નામે માલજ્યો રે, વચે તે વામ ડેલાસ,
 કાને કુડલ ઝહહળે, ઉર કૌસ્તુભ મણિને હાર—શ૦
 મે તુને જાણ્યો સદારે, ઓળખીયો એણીવાર,
 વચને વિશ્વભર યયા, જોઈ હમવાને લાગી નાર ગ૦
 શકર મજ થઈ આવીયારે, ઉભા તોરણખાર,
 મેના મનમા હરખીયા, હવે છે રે દીધાનો લાગ—શ૦
 પાખી લીધા પદમનીરે, પીડી નાખી ચાર,
 નાક માહી વર નરખીયારે, જીરે ખેમણ મુનાના પાટ—શ૦
 કન્યાએ કાકણ પેહરીયારે, પડી પાનેતરે ગાઠ,
 અતર પટ આડે ધરયા જીરે, હોઠરે તખોળે છાટ—શ૦
 ઉમયા શકર પગણીયારે, પોતા મનમા કોડ,
 કૃષ્ણખાઈ ચરણે નમે, મળી સરખેને સરખી જોડ—શ૦
 ‘નાગર સ્ત્રીઓમા ગરાતા ગીત’ માથી

નરસૈ મહેતા કૃત—:દાણુલીલાની ગરબી:—

હાન દાણુ માગેરે દાણુ માગે, હારે તારી નીકડીના બોલ માણુ વાગેરે
 હારે કાન કીયા મુનકનો સુખો, હારે કાન માગ્ગ વચ્ચે ઉભોરે
 હારે કાન કીયા મુનકનો ચીપો, હારે માગ માગ વચ્ચે વશિયોરે
 હારે કાન કીયા મુનકનો દાણુ, હાર માગી નવગ ગ યુદ્ધી તાણુરે
 હારે કાન કીયા મુનકનો મેહેનો, હારે માન માગ માગ વચ્ચા રહેતો
 હારે કાન જળ જુમનાને આગે, હાર એમા કાણુ જીને ને દાણુ હારેરે
 હારે કાન એમા નથો સાકર નથી મવા, હારે ખાટી રામા શુ આગો દેવારે
 હારે મહેતા નરસહના સ્વામીને વારી, હાર ગા, ગોવાળીયામા ચારીરે

પ્રીતમ કૃત—:રાગ ગરબી:—

ગ જીરે તમને દીડા ને ગીરવારી, મતવખીયા ઢો મોહન મોરારી-ગરજ
 મનેરે માયા લાગી છે તમારી, મારે મન ઝાઝી છે મોગરી,
 સનારે મો રા માટે વિશારી ગરજ
 પહેલીરે મને ખમગ આરી પડતી, એની સાથે પ્રીત નહીરે કરતી,
 વા'લા તો મને મેલી ગયા રહતી ગરજ
 મેતોજ જાણુ કજળુ તે દુખ હશે, તેનેરે માને નાહ્યા મો અગે,
 રહતી હુ તો તારે વિશ્વાસે ગરજ
 જસોદાના કાન તમેરે કાળા, ક્યારે મહુ આખ્યો તણા ચાગા
 તે પર હુ તો મોહી છુ નહલાના ગરજ
 હવેરે હરજ પણુ થયુ ગીરધારી, લામા કરો ચુક થઇ છે મારી,
 થઠને રહી છુ દાસી હુ તમારી ગરજ
 પ્રીતમના સ્વામી મને મળીયા, હુ ખરે માગ જનમ તણા ટળીયા,
 ગોપીરે સહુ આનદથી મળીયા ગરજ.

—:ગરબી:—

માથે મહુડાને મહીકાની ગોળી, મહીએ વેચે ચક્રાવળીરે,
 વેચતી માચતી નગરમા પેદી, કાનુડો છેડકો સાહી રહ્યોરે-માથે
 મેલો મેલો કાનજી જવા દો જાવજી, અમથેર મસરો રીમાળવોરે,
 તમારા સસગને ખીજ વહુઆર આણીઆનુ, તમથી ધુધટ તાણે અદકોરે-
 વેચતી માચતી નગરમા પેદી, કાનુડો છેડકો સાહી રહ્યોરે,
 મેલો મેલો કાનજી જવા દો જાવજી, અમથેર સાસુ રીમાળવોરે,
 તમારી માસુને ખીજ વહુઆર, આગી આનુ તુમથી પાયે પડે અદકોરે-
 વેચતી માચતી નગરમા પેદી, કાનુડો છેડકો સાહી રહ્યોરે,
 મેલો મેલો કાનજી જવા દો જાવજી, અમથેર જોડે રીમાળવારે
 વેચતી માચતી નગરમા પેદી, કાનુડો છેડકો સાહી રહ્યોરે,
 મેલો મેલો કાનજી જવા દો જાવજી, અમથેર દીયર રીમાળવારે,
 તમારા દીયરને ખીજ લે જાન આણી આનુ, તમથી હોરી ખેને અદકોરે-
 વેચતી માચતી નગરમા પેદી, કાનુડો છેડકો સાહી રહ્યોરે,
 મેલો મેલો કાનજી જવા દો જાવજી, અમથેર નણુદી રીમાળવારે,
 તમારી નણુને ખીજ લોજાઈ આણી આનુ, તમથી માથા ગુલે અદકોરે-
 દુડવ નયને ન પીગો એમ બોલે, મેલો મેલો મારો પાવન નીલજરે,
 દુજન રેખે તમ નહીં લાગે જાતી તડુકે મહગીરે-ભાથે
 તોથે ન નમજે હોગારો જખીલા, પાલવ કાલી કોલો રહ્યોરે,
 ચીન ફાડી ચક્રાવળી તાહી કાનુડો કાથ ગળી રહ્યોરે-માથે

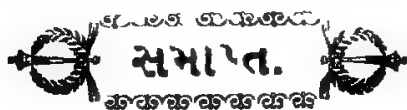
—:નગરગરબી:—

પાતળીયા પાલવ મેનારે પાયે પડુ 'પુ', જખીલા છેડો મલોરે, પાયે પડુ જુ,
 ચાંલાજી મારા વક્રાવળની વાટે જાતા, શીદ મને નડોઝરે, પાયે પડુ જુ

વા'લાજી મારા જલમશે માત્ર બેડુ, કોઈ જોડને કહશે ભુડુરે, પાયે પડુ જુ
 વા'લાજી મારા કામ ધણુ કે ઘેર મારે, ચુ રોકો જુમના આરેરે પાયે પડુ છુ
 વા'લાજી મારા ભોક જણુ એનુ લાડ, અમે સાસુ ઠી પડુવાર, પાયે પડુ છુ
 વા'લાજી મારા કથને કપરે જણુ, કાઠં સગાં પગમાણુરે, પાયે પડુ છુ
 વા'લાજી મારા મ્વાભી મ્વીદામના મોડાં ઠી મને માયા તારી લાગીરે, પાયે પડુ છુ

—:ક કોત્રી:—

કકુ ગરી કકોતરી મોકને, કાડ કા વે નુલકા ખેત-ગીગ વહેલા આવજો
 દેવ દુદાગાને લાવજો, એ છે પાર્વતીના પુત્ર-ગીગ વધ્યા અવજો
 શ્રીકૃષ્ણ બળદેવ બે સાધવા, પરીત્ર પીતા વામુદેવ-ગીરા વહેલા આવજો
 પાય પાડવ દામ તે તમતણા, હરનીચ જપે તમાડ નામ-ગીગ
 જગતજનેતા દેવકી ને રાહીણી, અજણાની તમાગ માત-ગીરા
 બત્રોજ બલા મન ભાવના, તમ આન થાશે મખ એત-ગીગ
 રાણી રમણી સતી સતમામાનયે જામુતી-ગીગ વહેલા આવજો
 બીડમજન તમારી બાબીઓ, સોજ સડઅ એકમાને આડ-ગીગ
 કક જેક દીયરીઆને કોડ વણી, તમે બનતા જુ ભગવાન-ગીગ
 સારે જાદવ સખજાને લાવજો, બીજી કિતમ વરાણુ અનેક-ગીગ
 વેદ વાયતા રીપ્રને લાવજો, બીજા સવ કુટુમ પરીવાર-ગીગ
 યોડુ લખ્યુ વણુ કરી નાયજો, પ્રમુ નાનારાના આધાર-ગીગ
 પ્રતીકાટેયે વેલા પધારજો, શેપનાગ ન પાયે પાર-ગીરા વહેલા આવજો

વાંચવા લાયક પુસ્તકો !

ભજન-કીર્તન. ૬૬૬

પારસમાણી ભજન સંગ્રહ—(જુદા જુદા ભજનો, સુદામાની અકાલીલા, ક્રુવઆખ્યાન વીગેરેથી ભરપુર કીમત ૦-૮-૦

ભક્તશિરોમણી ભજન સંગ્રહ—મોટા મોટા ભક્તોની ભજન પ્રસાદી કીમત ૦-૮-૦

ભજન સાગર—(પરચુરણ ભજનોનો સંગ્રહ) કીમત ૦-૮-૦

પ્રભાત સંગ્રહ—(નગસીંહ મહેતાના વચનામૃત) કીમત ૦-૮-૦

કાવ્ય દોહન—મોટું પુસ્તક (ભજન, કીર્તન, પ્રભાત વીગેરેના મોટા ભંડાર અનમુલા કાવ્યોનું દોહન) કીમત ૩-૦-૦

સંગીત કૌનોઆફ ગાયન સંગ્રહ—ભાગ ૧ થી પાંચ સાથે નાટક, ૨૦ મુખી પર ભજનાયતા નાટકોમાના પ્રખ્યાત ગાયનો, ૮૦ પાના ચાંચ ગંગા છાપેના શ્રી રાવા કૃષ્ણના સુદર ચીત્રનું પુરું ૦-૨૦-૦

—: વાર્તાઓ. :—

ખરાસ કરતુરીની મોહની વાર્તા કીમત ૦-૮-૦

સુદર કામદારની મોહની વાર્તા કીમત ૦-૮-૦

સુડાખ્હેતેરીની વાર્તા (મોટું પુસ્તક, પોપટ કહેલી ખ્હેતેર વાર્તા સ્ત્રી ચરીત્રથી ભરપુર, વાર્તાનો અનુભવ) કીમત ૩-૦-૦

માનમુસાફરી—(ચમત્કારી સાત પ્રશ્ને ૭ વાર્તા) કીં ૦-૧૨-૦

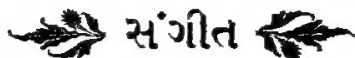
આ તથા એ શીરાય ખીજ અનેક જાતના ભજન, કીર્તન, કથા, નોવેલ, નાટક, જાદુ, હુન્નર વીગેરેના પુસ્તકો હમારે તાથી મળશે ખ્હાગ ગામના ઓર્ડર પગ પુરતું ધ્યાન આપવમા આવે છે

દરેક જાતના પુસ્તકો મળવાનું ઠંકાણું —

શાંચુનીલાલ મગનલાલ બુકસેલર.

૩૦ રાણીતળાવ-મુરત

એકે અવાજે વખણાએલી રૂઝ

સંગીત

ફોનોગ્રાફ ગાયન સંગ્રહ

ની આવૃત્તી ત્રીજી

ભાગ ૧ થી ૮ માટે તૈયાર થાય છે.

બહોળા સુધારા નવાન માગુ હુ, સમયમા બહાર પડશે

જેમા ગારમા ભારા પુટી કાઢેલા પુકળ ગાયના

ઉપગત આઠ ફોનોગ્રાફિક ચીવો તેમજ ઉડીને

આંખે વળગે તેવા મુદર કવર (પુઠા) સાથે

લગભગ ૧૫૦ પાનાના દબ્બદાર પુસ્તકના

આકારમા થોડા વખતમા બહાર પડશે

(સીત તા માન્ડ મારી મુ મા તા મગીયા નાગચો ન

આગા ગા નગાન ચીતથી મુક નાના રાના આવગ)

માટે તમાઉ નામ નાકીદે નોધાવી દો

વહેલો તે પહેલો કીંમત ૧ રૂપીયો

અગાઉથી લોક થઈ પસા મોડલનાગને પોખેજ માફ

પાછળથી ચાગ આના વધુ

નામ ના રાવા માટે તેમજ ખીજ પુસ્તકો મ ગાવવાનું ફોન -

શા ચુનીલાલ મગનલાલ બુકસેલર

૬૮ રાણીતખાવ મુરત.

ફક્ત આ ટાકટન પરથી "અન્નાવિલ બુક" પ્રો પ્રેમના ગાવિદલ

હાથાભાઈ નાયકે ગાનુ ગનાપુરી નાયક બાગાળી પાળ-મુરત

मे १०० भा. गु. २ अ. ११ म

मज्जनानु कथा - शा. युनीसाल मज्जनसाल
 युकेमेल. राजीतगाव-मुदत

